

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΙΔΡΥΤΗΣ ΤΟ 1879
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ († 1941)
"Αργυρούς μεταλλίον 'Ακαδημίας 'Αθηνών (1935)

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
Τιμή φύλλου δραχμαί 1000

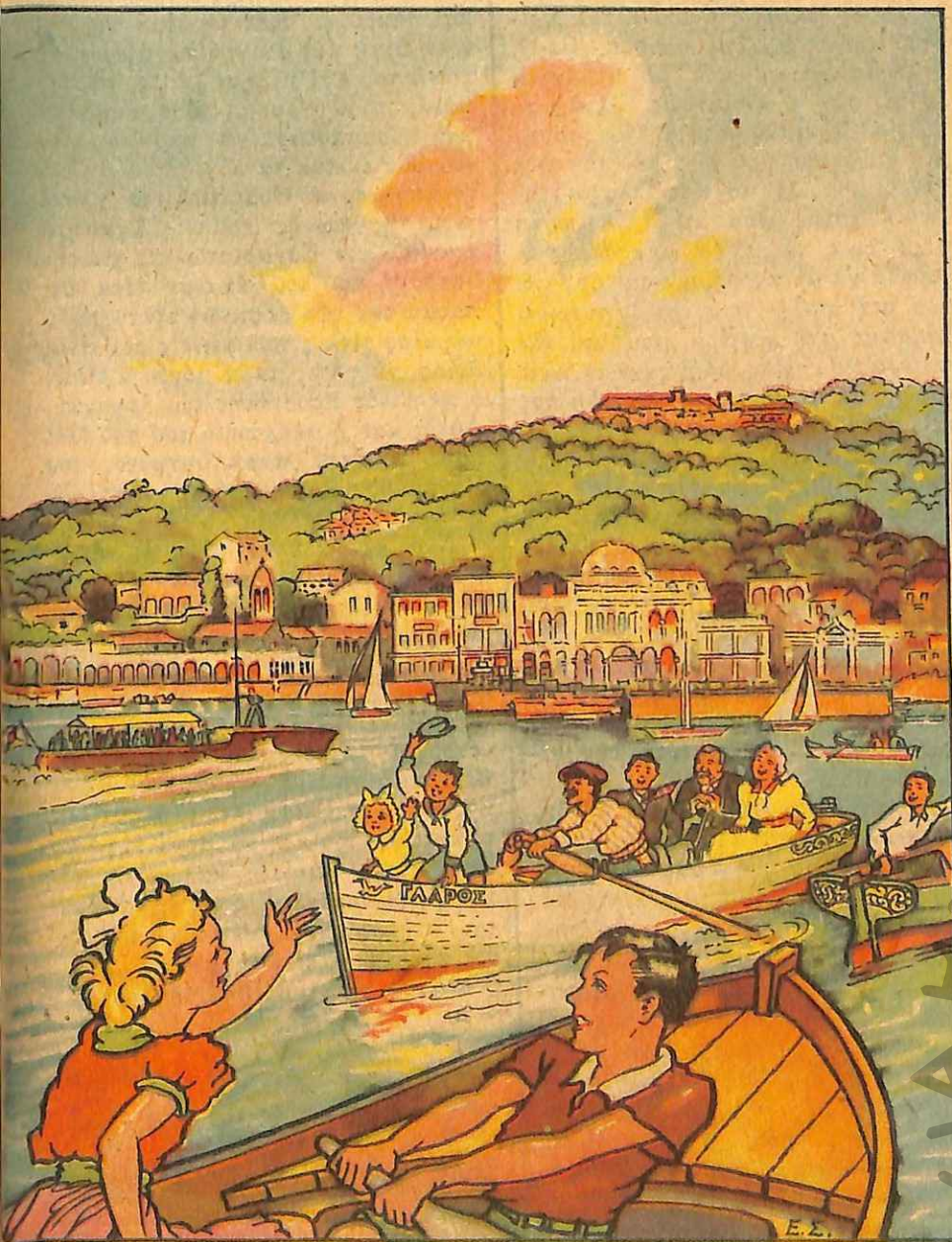

Επίοδος Δ' — Τόμος 1ος

Αθήναι, 5 Ιουλίου 1947

Έτος 69ον — Αριθ. 27

ΤΟ ΝΗΣΙ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ ΜΟΥ

Σε δέκα μίλια από την Πόλη, βρίσκεται τὸ πευκόφυτο νησάκι, όπου περνούσα τὰ καλοκαίρια μου στὰ παιδικὰ μου χρόνια, ἡ Πρίγκηπος, ἡ βασίλισσα ἀνάμεσα στ' ἄλλα τρία νησιά, τὴν Πρώτη, τὴν Ἀντιγόνη καὶ τὴ Χάλκη, ποὺ κάνουν τὸ σύμπλεγμα τῶν Πρίγκηπων.

Τὸ πρῶτο πρωὶ μετὰ τὸν πηγαιμό μας κάθε καλοκαίρι, μὲ τι χαρὰ ἀνοίγα τὰ μάτια μου στὸ κρεβάτι κ' ἐνοιοθα νὰ βρῶμαι στὴν Πρίγκηπο. Ἀπὸ τίς χαραμάδες τῶν παντζουριῶν, μοῦ γέλοσε ὁ ἥλιος τῆς κι' ἀκούγα κι' ἀνέπνεα τὴν ἀτμοσφαῖρα τῆς. Ὁ ἄνθρωπος γρήγορα, νάβγω ἔξω, νὰ ξανάδρω τὸ νησί μου. Τὸ πρωτοξύπνημά μου αὐτό, κάθε χρόνο μέσα στὸ δωμάτιο τοῦ παλιοῦ μας ἐξοχικοῦ σπιτιοῦ, πῶς νὰ τὸ περιγράψω; Ἦταν μιὰ γλύκα ἀπὸ φῶς, ἀπὸ μυρωδιὰ κι' ἀπὸ ἀκουσμά! Δὲ φαντάζομαι γλυκύτερο τὸ ξύπνημα στὸν... παράδεισο! Γιατί τὴν Πρίγκηπο τὴν ξανάδρισα, ἐνῶ ὁ παράδεισος εἶναι ἀγνωστος τόπος...

Πεῦκα κι' ὄλο πεῦκα — τσάμια τὰ λέγαμε — καὶ κῆποι περίφημοι παισιώνουν κάθε μου ἀνάμνηση, μὰ καὶ κάτι σύννεφα χιονάτα σὰν ἀγγελοὶ, ποὺ σηκώνουνταν ἀπὸ τὴν ἀντικρινὴ Μικρασιατικὴ ἀκτὴ γιὰ ν' ἀναγγεῖλουν τὸ μελέμι ποὺ θὰ φουσοῦσε.

Τις μέρες ποὺ δὲν ἐπαίρνε μελέμι κ' εἶχαμε μπουνάτσα, ἦταν μαγεία νὰ λάμνεις στὰ νερὰ όπου καθρεφτίζονταν ἡ Πρίγκηπος μὲ τίς θαυμάσιες βίλλες, τὰ λαμπρὰ ξανοδοχεῖα κι' ὅλες τίς φυσικὲς τῆς καλλονές. Οἱ βαρκούλες ἦταν τόσο ἐλαφριεὶς ποὺ ἔφτανε ν' ἀγγίξεις μόνο

ΕΝΑ ΔΕΛΤΑΡΙΟ

Αγαπητοί μου,

ΛΥΠΟΓΜΑΙ πολύ που δεν μπορώ πιά να σ'α γράφω. Η μακρὰ ἀρρώστεια που πέρασα, μου ἔκοψε κάθε δύναμη καὶ κάθε ὀρεξη. Καὶ ἀπλῶς νὰ σκεφθῶ νὰ συγκεντρωθῶ — νὰ ἐμπνευσθῶ — νὰ θέλω — μου εἶναι τώρα ἀδύνατο. Κι' οἱ τελευταῖες ἐπιστολὲς που δημοσιεύθηκαν μετ' τ' ὄνομά μου στὴ «Διάπλαση» δὲν ἔγιναν καθ' αὐτὸ ἀπὸ μένα, ἀλλὰ ἀπλῶς εἶχα δώσει τὸ θέμα, τὸ σχέδιο κι' εἶχα ὑπαγορεύσει μερικὰ μέρη. Μ' αὐτὸ θέλω νὰ σ'α πῶ πῶς ἐργάζομαι ὅσο μποροῦσα καὶ δὲν ἔπαυσα παρὰ ὅταν δὲν μπορούσα οὔτε αὐτὸ τὸ λίγο. Ἐλπίζω ὅμως, «ἄχ, ποιὸς δὲν ἐλπίζει στὸν κόσμον καὶ ζεῖ»; εἶπε κάποιος ποιητής. Ἀφοῦ λοιπὸν καὶ γὼ ζῶ, πρέπει νὰ ἐλπίζω πῶς θὰ γίνω καλὰ καὶ θὰ μπορέσω κάποτε νὰ σ'α γράφω ὅπως πρῶτα.

Σ'α ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΟΚΤΑΣΤΙΧΑ

1

Ἀρχαῖα χαλάσματα! Καὶ στάσου. Πρέπει νὰ κάνεις προσευχή. Αἰώνια ἀπλώνεται μπροστὰ σου τῶν περασμένων ἡ ψυχὴ!...

Πατρίδα, δόξα κι' Ἱστορία, τώρα κατὰματα κοιτᾷς καί, πρὸς τὰ πρός, τὴ νέα πορεία Ἐσὺ στὰ χέρια σου κρατᾷς!

2

Ὅταν θὰ φτάσεις στὴν κορυφὴ γύρισε νὰ κοιτάξεις κάτω, θὰ ἴδῃς τὴ σάφρα πάντα ἐκεῖ, στὴ ρίζα τοῦ κακοῦ τοῦ βάτου.

Ἀκόμα πὺδ ψηλὲς κορυφές μπροστὰ σου καὶ φωτὸς ἀνάβρες! Κ' οἱ σφράγες θ'ἀν' κουραστικές. Προχώρει πάντα κι' ἄσ' τὶς σαῦρες...

3

Τὸ σούρουπο, στὸ λιμανάκι τ' ἀπάνεμο καὶ γαληνὸ, σηκώνει ἡ βάρα ἀσπρο πανάκι καὶ ξεκινᾷ. Καὶ γὼ κινῶ.

μαζί της. Κι' ὅπου κι' ἂν με βγάλει, μαζί της κι' ὅπου κι' ἂν σταθεῖ, κι' ἀκόμ' ἂς με φέρει πάλι τώρα, πὺδ ἡ νύχτα θ' ἀπλωθεῖ...

ΤΑΣΗΣ Σ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΦΥΛΑΧΤΟ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Ε. NESBIT

[Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο]
Ἔτσι κι' ἔγινε, καὶ ἡ Ἀνθέα, τὴν ὥρα που ὁ σοφὸς ἔτρωγε, τοῦ διηγήθηκε τὴν περιπέτειά τους, ἀρχίζοντας μετὰ λόγια:

— Σήμερα τὸ ἀπόγευμα βρεθήκαμε στὶς ὄχθες τοῦ Νείλου.

Καὶ τέλειωσε λέγοντας:

— ... Ὑστερα σκεφθήκαμε πῶς ἦταν καιρὸς νὰ γυρίσουμε σπιτί, καὶ τὴν ἴδια στιγμὴ βρεθήκαμε πάλι στὸ Ρέντζες-Πάρκ, καὶ ἡ ὥρα δὲν εἶχε περάσει καθόλου.

Δὲ μίλησε καθόλου γιὰ τὸ Μαγικὸ Φυλαχτὸ καὶ γιὰ τὸν Ψάμμεντ, καὶ παρ' ὅλα αὐτὰ ἡ ἱστορία ἔκανε τὸ σοφὸ νὰ κοιτάζει τὴν Ἀνθέα μετὰ τὸ στόμα ἀνοιχτό.

— Εἶσαι πολὺ παράξενο κορίτσι, τῆς εἶπε. Ποιὸς σοῦ τᾶπε ὅλα αὐτὰ;

— Κανένας, ἀπάντησε ἡ Ἀνθέα. Ὅσα σ'α εἶπα εἶναι ἀληθινὰ, καὶ γιγνήκανε.

— Ἀπίστευτο! ψιθύρισε ὁ σοφός, κι' ἔμεινε σκεπτικὸς κι' ἀκίνητος στὴν ἴδια θέση πολλὴ ὥρα ἀφοῦ ἔφυγε ἡ Ἀνθέα. Στὸ τέλος σηκώθηκε ἀποφασιστικά.

— Θὰ εἶμαι κουρασμένος φαίνεται. Τὰ νεύρα μου δὲν εἶναι σὲ καλὴ κατάσταση. Ἡ Ἀνθέα μοῦ ἔκανε μιὰ σωστὴ περιγραφή τῆς ἀρχαίας Αἰγύπτου, ἀκριβῶς ὅπως τὴ φανταζόμουν πῶς θὰ ἦταν. Μοῦ τὰ εἶπε ὅλα αὐτὰ, ἢ τὰ φαντάστηκα πῶς τ' ἄκουσα; Ἐχὼ ἀνάγκη νὰ βγῶ νὰ πάρω λίγο ἄερα, καὶ νὰ περπατήσω.

Τέλειωσε τὸ φαγητό του, βγήκε περίπατο γιὰ νὰλλάξει λίγο ἰδέες, κι' ὕστερα ξαναγύρισε στὴν ἀγαπημένη του μελέτη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ VI

Ο ΔΡΟΜΟΣ ΓΙΑ ΤΗ ΒΑΒΥΛΩΝΑ

- Πόσο μακριὰ ν'αἱ ἡ Βαβυλώνα;
- Εἴκοσι μίλια θὰ βαδίσεις,
- Φτάνει ἕνα κερί στὸ δρόμο;
- Φτάνει. Νὰ πᾶς καὶ νὰ γυρίσεις!

Ἔτσι τραγουδοῦσε ἡ Τζέννη στὴν κοῦκλα τῆς μέσα στὸ μικρὸ σπιτάκι που εἶχε ἐτοιμάσει γιὰ τὶς δύο τους. Τὸ ταβάνι, τοῦ κοικλιστικῶ σπιτιοῦ, ἦταν τὸ τραπέζι, καὶ οἱ τοῖχοι του, τὸ τραπεζομάντηλο μετὰ κρόσια ποῦπεφτε ὀλόγυρα.

Ὁ Κύριλλος ἀκούγοντας τὴ Τζέννη νὰ τραγουδᾷ φώναζε:

— Τί κοῦτ' τραγουδᾷ!

Καὶ ὁ Ρόμπερτ πρόσθεσε:

— Πᾶψε Τζέννη!

Ἀκόμα καὶ ἡ Ἀνθέα, που ἦταν

πάντα εὐγενικὰ, εἶπε στὴ Τζέννη νὰ τραγουδᾷ κατὶ ἄλλο.

— Δὲ μπορῶ νὰ τ' ἀκούω αὐτό, τῆς εἶπε. Μὲ νευριάζει.

Ὁ καιρὸς ἦταν ὑγρὸς. Τὰ παιδιὰ δὲ θὰ βγαίνουν ἔξω, ὅπως εἶχαν σκοπὸ, γιὰ νὰ δοῦνε τὰ αξιοθέατα τοῦ Λονδίνου.

Μείνανε στὸ σπῆτι. Τώρα καθένας τους θυμῶταν τὶς περιπέτειες τῆς προηγούμενης μέρας. Πῶς ἡ Τζέννη σήκωσε τὸ χέρι τῆς κρατώντας τὸ φυλαχτό, κι' αὐτὸ μεγάλωσε ξαφνικά κι' ἔγινε σὰν ἀψίδα. Πῶς περνώντας ἀπὸ αὐτὴν, τὰ παιδιὰ, βρεθήκανε ἀπὸ τὸ Ρέντζες Πάρκ τοῦ Λονδίνου, στὴν Αἴγυπτο, καὶ μάλιστα 8.000 χρόνια πρὶν! Ὅλα τὰ χθεσινὰ ἦταν ἀκόμα τόσο ζωηρὰ στὸ μυαλό τους, καὶ τόσο φανερά, που ὅλοι εἶχαν τὴν ἐλπίδα πῶς κανένας τους δὲ θὰ τολμοῦσε, — τοῦλάχιστον γιὰ μιὰ βδομάδα — νὰ προτείνει μιὰ νέα ἐκδρομὴ στὸ ... Παρελθόν.

Δὲ θέλανε ὅμως νὰ δείξουν καὶ πῶς φοβοῦνται τὸν κίνδυνο καὶ τὶς περιπέτειες.

Γι' αὐτὸ, ὁ Κύριλλος πρῶτος ἔκανε τὴν ἀρχὴ νὰ μιλήσει:

— Τζέννη, εἶπε. Φέρε ἐδῶ τὸ φυλαχτό. Πρέπει νὰ μιλήσουμε πᾶνω σ' αὐτό.

— ὦ! ἂν εἶναι μονάχα γιὰ κουβέντα... εἶπε ὁ Ρόμπερτ, ἐνῶ ἡ Τζέννη βγαίνοντας κάτω ἀπὸ τὸ τραπέζι, τοὺς ἔδινε τὸ φυλαχτό.

— Δὲν εἶναι μόνο γιὰ κουβέντα, εἶπε ὁ Κύριλλος. Πρέπει νὰ ψεῖξουμε νὰ βροῦμε τὸ ἄλλο μισό. Τί νὰ τὸ κάνουμε ἔτσι που εἶναι; Πάει ἄδικα.

— Ἐγὼ εἶμαι ἑτοιμὸς γιὰ ὅλα, εἶπε ὁ Ρόμπερτ, καὶ πρόσθεσε ἱποτικά:

— Δὲν ξέρω μονάχα ἂν τὰ κορίτσια θὰ μπορούσαν νὰ ξανακάνουν καὶ σήμερα τὴ χθεσινὴ δοκιμὴ...

— Καὶ γιατί, ὅχι; βιάστηκε νὰ ἀπαντήσῃ ἡ Ἀνθέα. Ἄν νομίζετε πῶς φοβᾶμαι γελιέστε.

— Ἐγὼ, ὅμως, φοβᾶμαι, εἶπε ἡ Τζέννη. Δὲ θὰ μ' ἄρесе νὰ ξαναβρεθῶ ἐκεῖ που εἴμαστε χθές. Σ'α τὸ λέω νὰ τὸ ξέρετε...

— Μὰ δὲ θὰ πᾶμε στὸ ἴδιο μέρος, κοῦτ'! εἶπε ὁ Κύριλλος. Θὰ πᾶμε ἄλλο.

— Καὶ τί μ' αὐτό; Ἀντὶ γιὰ κροκόδειλους θὰ βροῦμε λιοντάρια! εἶπε ἡ Τζέννη, κι' ἀνατρίχιασε.

τὰ κουπιὰ γιὰ νὰ γλύστρᾳ καὶ νὰ φεύγει ἡ πλώρη. Ἀπὸ τὴ μιὰ βάρκα στὴν ἄλλη χαιρετιόμασταν, πλησιάζαμε. ἂν θέλαμε νὰ κουβεντιάσουμε, τὸ ἴδιο εὐκόλο ὅπως ἂν πηγαίναμε περίπατο στὴν ἑρῶ. Ἐκεῖ εἶχαν συχνὰ ἐνόχληση τ' ἀμάξια. Ἐδῶ, στὸ θαλάσσιό μας περίπατο, μιὰ βενζινακάτος περνοῦσε κάποτε ὀλοταχῶς, ἀνοίγοντας πίσω της μιὰ βεντάλια ἀπὸ ἀφροὺς καὶ κύματα. Θαρρεῖς γιὰ νὰ μ'α πειράξει ἔκανε ὅλη αὐτὴ τὴν τρικυμιούλα, ἀλλ' ἦταν τόσο εὐκόλο νὰ γυρίσεις ἐπὶ τόπου τῇ βαρκούλα σου γιὰ νὰ μὴ δεχθεῖς στὰ πλάγια τὸ παροδικὸ κύμα.

Στοὺς ρεμβασμοὺς που ἀνεβαίνουν ἀπ' τὴ θάλασσα ἀπλώναν τὴ λευκότητά τους καὶ τὶς εὐγενικὲς σιλουέτες τους κόττερον καὶ θαλαμηγοί, λαχταριστὰ σὰν κάποια λαμπρὰ παιχιδία στὶς βιτρίνες. Τὰ βραδυνὰ βαπόρια τῆς γραμμῆς μετὰ τὶς ἀπλόχωρες γέφυρες καὶ τὰ ὠραῖα σαλόνια, ἔρχονταν ἀπὸ τὴν Πόλη γεμάτα καὶ πηγαίναμε, πότε μετὰ τὰ κουπιὰ, πότε μετὰ τὰ πόδια, ἀναλόγως τοῦ καιροῦ που ἔκανε καὶ τῆς ὀρεξῆς που εἶχαμε, — οἱ πλούσιες κυρίες μέσα στὰ λαμπρὰ ἰδιωτικά τους ἀμάξια, — πηγαίναμε στὴν ἀποβάθρα — σκάλα τῇ λέγαμε — νὰ ἴδουμε τὸν κόσμο που θάβγαине ἢ νὰ προῦπαντήσουμε τοὺς δικούς μας ὅταν τοὺς περιμέναμε.

Ἡ μυρωδιά τοῦ γίαισεμιῦ ἦταν διάχυτη στὴν προκυμαία μετὰ τὰ καφενεῖα, ὅπου τραγουδοῦσαν οἱ «κανταδόροι» πάνω σὲ μικρὲς ἐξέδρες μ' ἕνα πιάνο, μαντολίνα καὶ κιθάρες. Καὶ τὰ βαπόρια ἔρχονταν ν' ἀρράξουν μετὰ τὸ ρυθμὸ τῆς μουσικῆς, ἔλεγες... σὰν ἀρτίστες κι' αὐτὰ. Τὸ καθένα εἶχε τὴ δική του ἔκφραση.

Μύριζες κύμα καὶ γίαισεμιῦ κάτω ἀπὸ τὶς ἀχιτίδες τοῦ ἡλίου στὴ δύση του καὶ τῶν βαποριῶν τοὺς καπνοὺς, που ἔφερνε κάποτε τ' ἀγέρι πάνω μας τὴν πικρὴ μυρωδιά τους. Ἀνησυχῶσα μόνον μὴπως νοιώσω ἕνα βράδυ καὶ τὴ μυρωδιά τῆς γαζίας που θὰ σήμαινε φθινόπωρο κι' ἀναχώρηση...

Τὴν ἀφιξη τῶν βαποριῶν περιμέναμε φυσικὰ κι' οἱ ἀμαξάδες — βιτρίνες καὶ ψαθῆνια μετὰ τέντα, — ἀλλὰ μαζί τους καὶ τὰ γαϊδουράκια. — ἄλλο θέλητρο τοῦ νησιοῦ, που ἦταν ὀνομαστὸ καὶ γιὰ τὶς γαϊδουροκαβαλλάριας του τὶς γιορτερὲς μέρες καὶ τὶς φεγγαράλουσες βραδύες. Οἰκογένειες, διάφορες παρέες καὶ ὅμοιοι ἐκδρομῶν διέσχίζαν τοὺς δρόμους καθάλλα στὰ γαϊδουράκια

καὶ τραδοῦσανε στὰ βουνὰ μετὰ ἀγριοφωνάρες: χόπ! χόπ! κι' ἀναπηδητὰ πάνω στὴ σέλλα, τραγουδῶντας, ἀλαλάζοντας σὰν τρελλοὶ κι' ὁ ἀγωγιάτης νὰ τρέχει πίσω ξυπόλυτος, καταϊδρωμένος, ὅλος ἔννοια μὴν πάθουν τίποτα οἱ πελάτες του ἢ τὰ ζῶα του.

Ἐκεῖ πάνω στὸ βουνὸ τοῦ Χριστοῦ ἢ στοῦ Ἀγ. Γιώργη, στὸ Διάσκελο, στὴ Γλώσσα, στὸν Ἀγ. Νικόλα, ἦταν γραφικὰ καφενεδάκια μέσα στὰ πεῦκα, ὅπου στρώναν οἱ παρέες τραπέζια καὶ γλεντοῦσαν μετὰ τὴν καρδιά τους, κάτω ἀπὸ τοὺς ἴχους κάποτε καὶ μιὰς λατέρνας.

Ὁμορφιά κι' εὐθυμία ἦταν ὅλο τὸ νησί, λὲς κι' ὁ Θεὸς διασκεδάζε βλέποντάς το ἀπὸ ψηλὰ καὶ σὰν καλοκάγαθος βιδικὸς πατριάρχης τὸ εὐλογοῦσε.

Ὅμως ἐπάνω στὸ βουνὸ τοῦ Χριστοῦ κάθονταν ἕνα σκοῦρο, βαρὺ, πελώριο κτίριο που μετὰ μελαγχολοῦσε σὰν τ' ἀντίκρυζα. Ἦταν τὸ Ἑθνικὸ Ὁρφανοτροφεῖο. Θυμῶμουν μιὰ ἐπίσκεψή μου σ' αὐτὸ μετὰ τοὺς γονεῖς μου. Δὲν τῶλεγα ἀλλὰ δίσταζα νὰ ἐμπῶ μέσα κι' ὅταν μὴνῆκα χαμηλὼνα τὰ μάτια μου καθὼς ἐνοιοῦθα νὰ με κοιτάζουν τὰ ὄρφανὰ μέσ' στὴ στολή τους, νὰ προχωρῶ ἀνάμεσα στὴ μητέρα μου καὶ τὸν πατέρα μου. Μᾶς ὠδήγησαν σὲ κάτι πελώριους θάλαμους μετὰ πανύψηλους κι' ὀλόγυμνους τοίχους. Πήγαμε στοὺς κοιτῶνες, στὰ σπουδαστήρια, στὸ ἐστιατόριο. Παντοῦ εἶδαμε τὴν καθαριότητα ν' ἀστράφτει, ἀλλὰ μετὰ μιὰ λάμψη καὶ μιὰ μυρωδιά θλιβερὲς σὰν τὴν καρδιά τοῦ ὀρφανοῦ. Λὲς κι' ἕνας ἄλλος ἡλῖος ἔμπαινε ἀπὸ τὰ μεγάλα παράθυρα. Ναί, δὲν ἦταν ὁ ἡλῖος τοῦ νησιοῦ μου, αὐτὸς δὲν θέρμαινε τὴν ψυχὴ, δὲν σὲ προσκαλοῦσε νὰ παίξεις, νὰ γελάσεις. Εἶχε τὴ σοβαρότητα τῆς Φιλανθρωπίας.

Λίγα χρόνια ὕστερα, ἕνα πρωινὸ πηγαίνοντας περίπατο μετὰ τὸν πατέρα μου κατὰ τὴ συνήθειά μας στὰ πεῦκα τοῦ Χριστοῦ — ἦταν ἡ γιορτὴ τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτήρος — εἶδαμε τὸν Πατριάρχη νὰ κατευθύνεται πεζὴ μετὰ τὴν ἀκολουθία του στὸ Ὁρφανοτροφεῖο. Εἶχε ἔρθει ἐπίτηδες ἀπὸ τὸ Φανάρι τῆς Πόλης γιὰ νὰ χοροστατήσῃ ὁ ἴδιος στὴ λειτουργία τῆς ἐκκλησίας που πανηγύριζε. Ἀκολουθήσαμε κι' ἐμεῖς. Τὰ ὄρφανὰ, ἀραδιασμένα ἔξω στὴν εἴσοδο τοῦ Ἱδρύματος, περιμέναν νὰ τὸν υποδεχθοῦν.

Ἄ! μοῦ εἶναι ἀξέχαστος ἐκεῖνος ὁ Πατριάρχης ὁ Ἰωάννης ὁ Γ' μετὰ τὰ κατὰ-

λευκα γένεια, τ' ὠραῖο ἀνάστημα, τὸ ἐπιδλητικὸ βᾶδισμα. Καθὼς σκύδανδ-λοι νὰ τοῦ φιλήσουν τὸ χέρι, ἔγερνε τὸ κεφάλι του ἐκεῖνος γιὰ ν' ἀνταποδώσει τὸ φίλημα στὸ μέτωπο, κι' ἦταν κάθε φορὰ σὰν μιὰ εἰκόνα τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ Ἀσώτου στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ πατέρα του, κι' ἦταν σὰ μιὰ βιδικὴ ζωγραφιά μέσα σ' ἐκεῖνο τὸ πευκοδάσος τὸ πέρασμα τοῦ καλοῦ Ποιμενάρχη μετὰ τὴν πατερίδα του, περιστοιχισμένου ἀπὸ τὸ ποίμνιό του, που ἔτρεχε νὰ σμίξει κοντά του.

Ὅταν σταματήσαμε, πήρα θέση γιὰ νὰ τὸν βλέπω καλὰ. Τὰ ὄρφανὰ ἀνέκρουσαν τὸν ὕμνο τους που εἶχε ὡς ἐπὶ τὸν «Ζῆθι, ζῆθι, Πατριάρχα, ὦ προστάτα ὀρφανῶν».

Κυπαρισσένιος, ἀκίνητος στεκόταν ὁ Πατριάρχης, κι' ἄκουε μετὰ συγκίνηση. Τέλειωσε ὁ ὕμνος κι' ἄκόμα ἔμεινε ἀκίνητος ὁ Πατριάρχης καὶ δάκρυζε. Ἐπειτα μέσα στὴ γενική σιγὴ καὶ ἀκίνησία, ὕψωσε τὴ φωνή του καὶ μίλησε πρὸς τὰ ὄρφανὰ, τόσο γλυκά, τόσο στοργικά που προσπαθοῦσα νὰ χαράξω στὸν νοῦ μου ἐκεῖνα τὰ λόγια του μὰ δὲν τὸ κατάφερα. Θυμῶμαι τὸ γλυκὸ τόνο τῆς φωνῆς του: «Ἀγαπητὰ τεκνία...» Ὑποχάρωντας γιὰ τὴν ὑποδοχὴ που τοῦ ἔκαναν εἶπε ὅτι προστάτης τῶν ὀρφανῶν εἶναι πολὺ μεγάλος τίτλος που κανεὶς δὲν εἶναι ἄξιος νὰ φέρει παρὰ μόνον ὁ Θεός, ὁ ἀληθινὸς προστάτης τῶν ὀρφανῶν. Αὐτὸς καὶ ἡ ἀκολουθία του που βλέπαμε δὲν ἦταν παρὰ ὑπηρετῆς τοῦ Πανάγαθου, ἐντεταλμένοι νὰ κάνουν τὸ ἅγιό Του θέλημα...

Νόμιζες ὅτι ὅλ' ἡ φύση κι' αὐτὸς ὁ ἡλῖος που μεσουρανοῦσε καὶ τόσο ἐντατικὰ ἔλαμπε, ἄκουαν μετὰ προσήλωση νὰ μιλεῖ ὁ Πατριάρχης. Οὐρανὸς καὶ γῆ ἔκαναν ὠραῖες σκέψεις καὶ σωμαίναν.

Ἀπὸ κείνη τὴν ἡμέρα τ' Ὁρφανοτροφεῖο τῶλεπα διαφορετικά. Εἶχε πᾶψει νὰ με μελαγχολεῖ ὁ ὄγκος του. Γιατὶ εἶχα ἴδει ν' ἀνεβαίνει τὸ κατώφλι του καὶ νὰ μπαίνει μέσα ἕνας γέρος γεμάτος καλωσύνη μὰ καὶ μεγαλοπρέπεια, ὅπως ἐμφανίζε-ται στὴ φαντασία ὁ Θεός, ὁ ἀληθινὸς προστάτης τῶν ὀρφανῶν...

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΠΑΝΤΕΡΜΑΝΗΣ

Βλέποντάς την τόσο φοβισμένη, οι άλλοι νοιώσανε περισσότερο θάρρος. Παραδεχτήκανε πως ήταν ανάγκη να ψάξουν κι' άλλοι για να βρουν το φυλαχτό.

— Θά φανούμε αχάριστοι στον Ψάμμεντ αν αφήσουμε τη δουλειά στη μέση, είπε η 'Ανθέα.

Η Τζέννη φαινότανε απελπισμένη. — Δεν πάω πουθενά, φώναξε. Δέ θέλω! Δέ θέλω! Θά τὰ πω όλα στην παραμάνα και θά της δώσω τὸ φυλαχτό νὰ τὸ κάψει στην κουζίνα!

Πρόσεξε μὴν πεις μιλιὰ!
Θά σοῦ κόψουμε τὴ γλώσσα,
Νὰ τὴ φᾶνε τὰ σκυλλιά!

Τὴν κορόϊδεψε ὁ Ρόμπερτ.

— Ἐτσι εἶναι ἅμα ἀνακατέυσαι μὲ κορίτσια, εἶπε ὁ Κύριλλος.

— Κι' ἐγὼ εἶμαι κορίτσι, μὰ δὲ φοβάμαι, εἶπε περήφανα ἡ 'Ανθέα.

Ἡ Τζέννη πήρε τὴν κουκλα σὰ χέριά της καὶ φώναξε:

— Κι' ἐγὼ δὲ φοβάμαι. Μὰ γιατί νὰ πάω σὲ μέρη ποὺ οὔτε τὰ ξέρω, οὔτε τὰ φαντάσθηκα ποτέ μου; Γελᾶτε μαζὶ μου. Εἰσαστε... ζῶα! Δέ θέλω νὰ σᾶς ξέρω.

Καὶ λέγοντας βγήκε μὲ κλάμματα ἀπὸ τὸ δωμάτιο, κι' ἐκλείσε τὴν πόρτα.

Ἀμα ἔφυγε ἡ Τζέννη, τὰ παιδιὰ πάφανε νὰ παριστάνουν τοὺς γενοαίους.

Ὁ Κύριλλος πήρε ἕνα βιβλίο νὰ διαβάσει μὰ δὲν τὸ βρήκε καθόλου ἐνδιαφέρον. Ὁ Ρόμπερτ κλωτσούσε ἀφηρημένος τὸ πόδι τῆς καρέκλας του, πράγμα ποὺ τῷκανε σὲ στιγμὲς στενοχώριας. Ἡ 'Ανθέα, νευριασμένη δίπλωνε ἀσκοπα τὴν ἀκρὴ τοῦ τραπέζο-μάντηλου, σὲ πιέτες, καὶ προσπαθοῦσε μὲ ὕψος σοβαρὸ νὰ τίς κάνει όλες ἱδιες.

Τὸ κλάμμα τῆς Τζέννης ἔπαψε ν' ἀκούγεται.

Ἐκφηνικὰ ἡ 'Ανθέα εἶπε:

— Ἄς μὴ θυμώνουμε μὲ τὴ Τζέννη. Ἡ καυμένη εἶναι ἡ πιὸ μικρὴ ἀπὸ ὅλους μας!

— Μὰς εἶπε... ζῶα! διαμαρτυρήθηκε ὁ Ρόμπερτ.

— Ἐμεῖς πρωταρχίσαμε τὸν καυγά, εἶπε ὁ Κύριλλος ποὺ ἦταν πάντα συμβιβαστικός. Καὶ μάλιστα ἐσύ, Ρόμπερτ, ἔκανες τὴν ἀρχή.

— Δὲν πιστεύω νὰ πρέπει νὰ γυρέψω συγγνώμη, εἶπε ὁ Ρόμπερτ κλωτσώντας ὀλοένα τὴν καρέκλα του.

— Ἐλᾶτε, ἀφήστε τὰ λόγια, εἶπε

ἡ 'Ανθέα. Εἴμαστε τρεῖς καὶ εἶναι μία. Ἡ μητέρα θά θυμῶνε μὲ τὸν τρόπο μας. Θά γυρέψω ἐγὼ πρώτη συγγνώμη, κι' ἄς μὴν τῆς ἔκανα καὶ τίποτα κακό.

— Ὁραϊ! Ἐτσι θά γίνεῖ εἶπε ὁ Κύριλλος. Κι' ἀνοίγοντας τὴν πόρτα φώνηξε:

— Ἐ! Τζεννούλα!!

Ἀπὸ τὸ ψηλότερο σκαλοπάτι τῆς σκάλας ἀκούστηκε τώρα μιὰ κλαμένη καὶ πεισματάρικη φωνή:

— Πόσο μακρὸν 'ναι ἡ Βαβυλώνα;
— Τόια μίλια πρέπει νὰ βαδίσαις.
— Φτάνει ἕνα κερὶ στὸ δρόμο;
— Φτάνει νὰ πᾶς καὶ νὰ γυρίσεις.

Ἕνας κρότος ἀκούστηκε... Σελ. 159, στ. α'.

Τῷκανε γιὰ νὰ τοὺς πεισώσῃ. Μὰ ἡ 'Ανθέα δὲν ἔδωσε σημασία σ' αὐτό. Ἀνέβηκε δυο-δυο τὰ σκαλιά.

— Τζέννη, ἔλα κάτω, τῆς εἶπε. Περρασμένα ξεχασμένα.

Ἐτσι κι' ἔγινε. Ἡ Τζέννη σὰν πιὸ μικρὴ τοὺς φίλησε ὅλους.

Ἡ 'Ανθέα τότε εἶπε:

— Τζεννούλα, συχώρεσέ μας. Μὴ νομίζεις πὼς καὶ μεῖς, μέσα μας δὲ σκεπτόμαστε σὰν καὶ σένα. Κανένας μας δὲ θάθελε νὰ ξαναβρεθεῖ στὸ παρελθόν. Ὅμως Τζέννη, γιὰ σέ-ψου! Ἀμα βρεθεῖ τὸ ἄλλο μισὸ φυλαχτό, θά μπορέσουμε νὰ κάνουμε νὰ γυρίσουν πίσω, ὁ πατέρας, ἡ μητέρα, καὶ τὸ μωρό μας. Πρέπει νὰ ξαναδοκιμάσουμε. Θά περιμένουμε ὅμως, ἂν θέλεις, μιὰ μέρα-δυό, ὥς

ποῦ νὰ πάρεις καὶ σὺ τὴν ἀπόφαση καὶ τὸ κουράγιο.

— Τὸ ὦμὸ κρέας... δυναμώνει, εἶπε ὁ Ρόμπερτ γελώντας γιὰ νὰ δείξῃ πὼς δὲν ἦτανε πιά θυμωμένος. Καὶ τὰ βατόμουρα, τὸ ἴδιο. Μὰ ἐπειδὴ τώρα δὲν ἔχει βατόμουρα, γιὰτὶ βγαίνουνε μόνο τὰ Χριστούγεννα, θά ποῦμε τῆς παραμάνας νὰ σοῦ σερβίρει κρέας ὦμὸ!!

— Δὲ θά μοῦ χρειαστεῖ, ἐλπίζω, εἶπε ἡ Τζέννη καὶ σήκώθηκε ἀπὸ τὰ σκαλιά. Τὴν ἴδια στιγμὴ ἀνοίξε ἡ πόρτα τοῦ σοφοῦ, καὶ φάνηκε ἡ λεπτὴ του σιλουέττα.

Μὲ συγχωρεῖτε, εἶπε μὲ τὴν εὐγενικὰ καὶ γλυκεῖα φωνή του. Μοῦ φαίνεται πὼς ἀκουσα ἕνα παλὶδ τραγοῦδι γιὰ τὴ Βαβυλώνα.

— Μάλιστα, εἶπε ὁ Ρόμπερτ, δηλαδή ἡ Τζέννη καὶ τραγουδοῦσε σχετικὸ, μὰ δὲ φανταστήκαμε ποτέ πὼς θά καταλαβαίνατε τὰ λόγια, γιὰτὶ ἡ Τζέννη...

Ἐννοοῦσε τὸ κλάψιμο τῆς Τζέννης. Ἡ 'Ανθέα τὸν ταίπησε καὶ τὸν ἔκανε νὰ σταματήσει.

— Δὲν τ' ἀκουσα ὅλα, εἶπε ὁ σοφός. Μπορεῖτε νὰ τὸ ξαναπῆτε;

Ὅλα τὰ παιδιὰ τραγοῦδῶσαν τότε:

— Πόσο μακρὸν 'ναι ἡ Βαβυλώνα;
— Τόια μίλια πρέπει νὰ βαδίσαις.
— Φτάνει ἕνα κερὶ στὸ δρόμο;
— Φτάνει νὰ πᾶς καὶ νὰ γυρίσεις.

— Θάθελα νὰ μπορούσα νὰ πάω, ἀναστένανε ὁ σοφός.

— Καὶ δὲ μπορεῖτε; ρώτησε ἡ Τζέννη.

— Ἡ Βαβυλώνα καταστράφηκε, ἀπάντησε ὁ σοφός. Θά ξέρετε βέβαια πὼς πρῶτα ἦ-

ταν μιὰ μεγάλη καὶ ὠραία πόλη. Ἐκεῖ ἀκμάζανε τὰ Γράμματα καὶ ἡ Τέχνη. Τώρα εἶναι μονάχα ἐρείπια, καὶ τόσο βαθειὰ χωμένα στὴ Γῆ, ποὺ δὲν μπορεῖς νὰ ξέρεις ἀκριβῶς ποῦ βρισκότανε ἡ Βαβυλώνα.

Μιλώντας ἀκουμποῦσε πάνω σὰ κάγκελα τῆς σκάλας. Τὰ μάτια του εἶχανε ἕνα ἀφηρημένο βλέμμα. Νόμιζες πὼς βλέπανε ἀνάμεσα στὸ φεγγίτη τῆς σκάλας, τὴν παλιὰ δόξα καὶ μεγαλοπρέπεια τῆς Βαβυλώνας...

— Ἀκούστε, εἶπε ἔκφηνικὰ ὁ Κύριλλος στὸ σοφόν. Θυμᾶστε τὸ φυλαχτό ποὺ σᾶς δείξαμε, καὶ μὰς εἶπατε τὴ λέξη ποὺ ἔγραφε ἀπάνω;

— Ναι!

(Ἀκολουθεῖ) ΒΕΤΑ ΠΕΖΟΠΟΥΛΟΥ

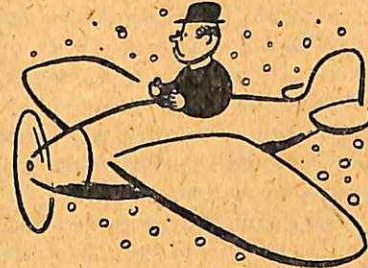

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΑΤΟΜΙΚΑ... ΑΕΡΟΠΛΑΝΑ!

Θέλετε νὰ κάνετε ἕνα ταξιδάκι ἀναψυχῆς ἢ γιὰ ἐμπορικὲς σας δουλιές, μ' ἕνα ἀεροπλάνο; Δὲν ἔχετε παρὰ νὰ πάτε στὴν τεράστια ταράτσα τοῦ οὐρανοῦ-στῆ τῆς 13ης λεωφόρου τῆς Ν. Ὑόρκης, ὅπου βρίσκεται τὸ... ἀεροδρόμιο τοῦ Γουίλλυ Μπάξ! Μὲ τρία δολλάρια τὴν ὥρα σᾶς νοικιάζει ἕνα ἀεροπλανάκι μὲ μιὰ μονάχα θέση. Φτάνει νὰ ξέρετε νὰ ὀδηγεῖτε. Ἀλλὰ κι' ἂν δὲν ξέρετε ὁ Γουίλλυ Μπάξ, ἀναλαμβάνει νὰ σᾶς κάνει ξεφτέρει μέσα σὲ δεκαπέντε μέρες. Ἀκούστε τί γράφει στὸν τοῖχο τοῦ γραφείου του: Ὁ Γουίλλυ Μπάξ, εἶναι περὶφημος ἀεροπόρος. Πολέμησε στὴν Ἀγγλία, στὸ Μπατάου καὶ στὴ Μπουρμα καὶ παρασημοφορήθηκε τρεῖς φορές γιὰ τὰ ἀνδραγαθήματά του. Σήμερα νοικιάζει ἀεροπλάνο καὶ ἀναλαμβάνει τὴν ἐκμάθηση καθενὸς ποὺ δὲν ξέρει νὰ πετάξει. Μέσα σ' ἕνα χρόνον ὁ Γουίλλυ ἔβγαλε χίλιους διακόσιους μαθητές. Ἀπ' αὐτοὺς οἱ πεντακόσιοι ἐξήντα μετὰ τὸ τέλος τῆς φοιτήσεώς των δὲν... πέταξαν ἀκόμη, ἐνῶ οἱ ὑπόλοιποι ἔφυγαν μὲ τ' ἀεροπλάνο του καὶ δὲν... ξαναγύρισαν ποτέ. Βλέπετε τί μεγάλη καρδιά ποὺ ἔχει ὁ Γουίλλυ Μπάξ; Δὲν

ἔξετασε ποτέ του νὰ μάθει ἂν οἱ ἀεροπόροι του... πούλησαν τ' ἀεροπλάνο τους ἢ γκρεμισαῖσταν. Αὐτὸ εἶναι δική τους δουλιὰ!

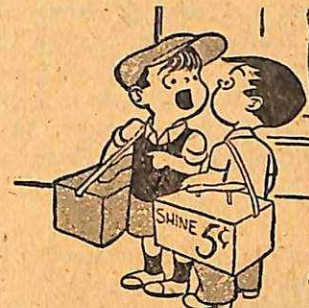
Μ' ὅλο τὸ μακάβριο αὐτὸ χιούμορ, ὁ Μπάξ κάνει ἀληθινὰ χρυσὲς δουλιές μὲ τὰ ἀτομικὰ ἀεροπλανάκια. Καὶ μέ-χει σήμερα κανένα δυστύχημα δὲν ἔγινε κι' ἄς γράφει ὁ ἴδιος ὅτι θέλει. Φαίνεται πὼς ὁ Μπάξ εἶναι προληπτικός καὶ μ' αὐτὸ τὸν τρόπο προσπαθεῖ νὰ ἐξευμενίσῃ τὴν τύχη. Κάτι εἶναι κι' αὐτό...

©©

ΤΑ ΟΡΦΑΝΑ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Ἡ Ἀμερικὴ ἔχει τὰ περισσότερα ὀρφανὰ τοῦ κόσμου, γιὰτὶ ἔχει συγκεντρώσει σχεδὸν ὅλα τὰ παιδιὰ τῶν Ἐυρωπαϊκῶν χωρῶν, ποὺ ὁ πόλεμος τ' ἀφῆσε ἔρημα καὶ ἀπροστάτευτα. Ἀκόμα καὶ κατὰ τὸ δόσσημα ποὺ οἱ Γερμανοὶ περιπολοῦσαν τὴς θάλασσας, ἔγιναν δεκάδες μυριαδικὰ ἀποστολῶν παιδιῶν ἀπὸ τὴ Γαλλία, στὴν Ἀγγλία καὶ ἀπὸ τὴν Ἀγγλία στὴν Ἀμερικὴ. Τὰ παιδιὰ αὐτὰ εἶχαν ὅλες τὶς ἐθνικότητες. Ὑπῆρχαν Γαλλοπαῖδα, Ἑλληνοπούλα, παιδιὰ ἀπὸ τὴ Σερβία, ἀπὸ τὴν Ἀγγλία, Ἑβραϊοπούλα ἀκόμα καὶ... Γερμανοπαῖδα!

Στὴν ἀρχὴ ἡ Ἀμερικὴ δὲν ἤξερε τί νὰ τὰ κάνει τόσες χιλιάδες παιδιὰ. Ἐφτιαξε βέβαια ἀμέσως ἀπέραντους συν-οικισμοὺς μὲ ὁμοίμορφα σπιτάκια, μὲ

κήπους καὶ μὲ χίλια δυὸ παιχνίδια γιὰ νάπασχολοῦνται τὰ ὀρφανὰ, ὥστόσο πολλὰ ἀπ' αὐτὰ ζητοῦσαν νὰ δουλέψουν. Ἐτσι πολλὰ ἀπ' αὐτὰ σκορπιστήκανε σὲ διάφορα ξενοδοχεῖα γιὰ γκρουμ, σὲ γραφεῖα καὶ σὲ ἐργοστάσια. Δυὸ Ἑβραϊοπούλα ὅμως, ὁ Χαΐμ κι' ὁ Ἀντζελ, ὥννει καὶ καλὰ θέλαν νὰ γίνουν... λουστράκια! Καὶ εἶχαν τὸ λόγο τους. Γιὰτὶ τὰ δυὸ Ἑβραϊοπούλα τραγουδοῦσαν θαυμάσια—πρῶτο σιγόντο—κι' ἔτσι γυρίζοντας στοὺς δρόμους τῆς Ἀμερικῆς μὲ τὰ κασελάκια τους καὶ τραγουδώντας ἕνα τραγοῦδι ποὺ ἔφτιαξαν τὰ ἴδια γιὰ τὰ βάσανα τῆς φυλῆς τους, ἔκαναν προπαγάνδα γιὰ τοὺς δυστυχή-σμένους Ἑβραίους καὶ συγχρόνως χρυσὲς δουλιές! Γιὰτὶ κανένας δὲν περνοῦσε κοντὰ τους χωρὶς νὰ βᾶσει τὰ παπούτσιά του. Φαντασθεῖτε ὅτι τελειώνοντας ὁ πόλεμος τὰ δυὸ ἐπιχειρημα-τικά αὐτὰ Ἑβραϊοπούλα βρέθηκαν μὲ δεκατρεῖς χιλιάδες δολλάρια τὸ καθένα. Σήμερα ἔχουν τὸ μεγαλύτερο σιλιβατή-ριο σ' ἕνα ἀπὸ τοὺς κεντρικοὺς δρό-μους τῆς Νέας Ὑόρκης.

©©

ΔΥΟ ΜΕΓΑΛΟΙ... ΜΙΚΡΟΣΚΟΠΙΚΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ

Ξέρετε ποιοὶ εἶναι σήμερα οἱ μεγα-λύτεροι ἀστέρες τοῦ Χόλλυγουντ; Ὁ Ντάρλυ Σίμσον, ἔντεκα χρόνων κι' ὁ Φοῖκ, ἕνα σκυλάκι ἑπτὰ μηνῶν. Θά πείτε βέβαια ὅτι στὸ Χόλλυγουντ ὑπάρ-χουν ἑκατοντάδες παιδιὰ ἡθοποιοὶ μὲ ἀξία. Δὲν ἔχετε ἀδικο. Ἀλλὰ ὁ μικρὸς Ντάρλυ κι' ὁ τετράποδος σύντροφός του ξεπερνοῦν σὲ εἰσπράξεις κι' αὐτοὺς ἀ-κόμα ποὺ πέρασαν ὁλόκληρη τὴ ζωὴ τους μέσα σὰ στούντιο. Μόνο γιὰ ἕνα μῆνα ποὺ δούλεψε δοκιμαστικά, ὁ Σίμ-σον πήρε 10.500 δολλάρια κι' ὁ Φοῖκ 3.000. Ποσὰ δηλαδή ποὺ δὲν τὰ παίρ-νουν οὔτε κι' οἱ πιὸ γνωστοὶ ἀστέρες τοῦ κινηματογράφου. Πρέπει νὰ ξέρετε ὅμως ὅτι οἱ δυὸ μικροὶ σύντροφοι, κά-νουν τὰ δυσκολότερα γυμνάσια κι' ὅχι μὲ τρεκ ἀλλὰ στὴν πραγματικότητά. Π. χ. ὁ Ντάρλυ ἔχει τὸ ταλέντο νὰ λύ-νεται μέσα σὲ πέντε λεπτὰ ὅσο γερό κι' ἂν τὸν δέσουν. Ἀπ' τὴν ἄλλη μεριά ὁ Φοῖκ κάνει ἀκροβατικές καὶ στὸ πιὸ

ψηλὸ σχοινάκι πολλὰ μέτρα πάνω ἀπ' τὴ γῆ. Ὅλα αὐτὰ εἶναι πράγματα ποὺ ἐνδιαφέρουν ἐξαιρετικά τοὺς μεγάλους παραγωγοὺς ταινιῶν. Ὁ Ντάρλυ σήμε-ρα γυρίζει ἔντεκα μαζὶ ταινίες κι' ἀνά-μεσα σ' αὐτὲς εἶναι ὁ «Μικρὸς Δόρδο» τὸ πασίγνωστο ἔργον τοῦ Μάρκ Τουαῖν «Οἱ περιπέτειες τοῦ Χούκ Φάιν»* καὶ τὸ «Σιδερένιο χέρι». Γιὰ τὴς «Περιπέτειες τοῦ Χούκ Φάιν» οἱ κριτικοὶ λένε πὼς κανεὶς ἄλλος, ὅσο δοκιμασμένος ἡθο-ποιὸς κι' ἂν ἦταν, δὲν θά μπορούσε νὰ παίξει τὸ ρόλο τοῦ Φάιν ποὺ εἶναι ἀπ' τοὺς δυσκολότερους, γιὰτὶ πρέπει νὰ συνδυάσῃ τὸ χιούμορ, τὴ δραματικό-τητα, τὴ δράση καὶ πολλὰ ἄλλα. Ἀς περιμένουμε λοιπὸν νὰ θαυμάσουμε τὰ δυὸ αὐτὰ περίφημα ταλέντα. Ὅπως γράφουν οἱ ἐφημερίδες τῆς Ἀμερικῆς, ὡς τὸν Ὀκτώβριον οἱ ἐφτά ταινίες θά εἶναι ἑτοιμες, ἐπομένως στὴν Ἀθήνα θά τις ἔχουμε σὰ μέσα τοῦ χειμῶνα. Ὑπομονὴ λοιπόν.

©©

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟ ΦΥΤΕΜΑ

Οἱ ἀγρότες τῆς Εὐρώπης, δὲν φυ-τεῦνουν τοὺς σπόρους των ὅπως-ὅπως. Ὑπάρχουν χιλιάδες εἰδικὰ βιβλία ποὺ γράφουν τὸν τρόπο ποὺ ἡ ρίζα ἢ ὁ σπόρος πρέπει νὰ φυτεύεται. Δὲν ὑπάρ-χει σήμερα ἀγρότης ποὺ νὰ μὴν ἀκο-λουθεῖ πιστὰ τὴς ἐντολῆς τῆς «Πρακτι-κῆς σχολῆς τοῦ περιβολοῦ», γιὰτὶ ἀπε-δείχθη ὅτι τὸ ἐπιστημονικὸ φύτεμα δί-νει θαυμάσια ἀποτελέσματα γιὰ τοὺς καρ-πούς τῆς γῆς. Ἐνα λάχανο ποὺ ζύγισε ἄλλοτε τὸ πολὺ τρεῖς τέσσαρες διᾶδες, σήμερα ζυγίζει δώδεκα-δεκαπέντε. Τὸ ἴδιο σὲ ἀναλογία συμβαίνει καὶ μὲ τὴς ντομάτες, τὰ καρότα καὶ τ' ἄλλα ὀπω-ρικά. Κι' ἐπειδὴ πολλοὶ ἀγρότες δὲν ξέρουν γράμματα, ἀναγκάστηκαν νὰ πά-ρουν ἕναν εἰδικὸ γραμματέα ποὺ τοὺς ἐξηγεῖ τὸν καινούργιον αὐτὸ τρόπο τοῦ φυτέματος. Καθὼς βλέπουμε λοιπόν, παιδιὰ μου, ἡ ἐπιστήμη εἶναι ἕνα θεῖο δῶρο ποὺ δὲν ἀφήνει τίποτα ἀνεκμε-

τάλλευτο γιὰ τὸ καλὸ τῆς ἀνθρωπότη-τας. Ἀν μάλιστα δὲν ἔμπαινε στὴν ὀ-πηρεσία τοῦ πολέμου, τότε ὅλος ὁ κό-σμος θά προσπαθοῦσε νὰ δημιουργήσῃ ἕναν «ἐπιστημονικόν» τρόπο ζωῆς ποὺ μιὰ μέρα ἴσως νὰ νικοῦσε τὸ... θάνατο!

Ο ΡΕΠΟΡΤΕΡ

* Αὐτὸ τὸ μυθιστόρημα εἶναι ἡ συνέχεια τοῦ «Τὸμ Σάβιν» ποὺ δημοσίευσεν στὸν τόμο τῆς «Διαπλάσεως» τοῦ 1938 καὶ ποὺ θά τὸ δημο-σιεύσω προσεχῶς.

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΕΧΘΡΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ L. LAMBRY

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

Ένα υπόκωφο μούγκρισμα ακούστηκε και το κατάστρωμα σά να μη μπορούσε να σηκώσει το βάρος του άγνωστου έχθρου, άρχισε να τρίζει.

Η Άννούλα έδγαλε άθελα μια κραυγή.

— Τι είναι αυτό το κακό θέμου;

— Μη φοβάσαι Άννούλα, της έδωσε θάρρος ο Ντίκ, σέ λίγο θα ησημερώσει και όλα πάλι θα ήσυχάσουν. Πιστεύω τὸ πρῶτὸ νὰ βροῦμε τίποτα ἰχνη στὸ κατάστρωμα, γιὰ νὰ μάθουμε ἐπὶ τέλους μὲ ποιὸν δαίμονα ἔχουμε νὰ κάνουμε.

— Ὡς τὸ πρῶτὸ ὅμως εἶναι τόσες ὥρες καὶ μετς ἀναγκαστικά θὰ ὑποφέρουμε σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα. Ὡ, τί ἀγωνία! ἔκανε μπλέκοντας τὰ χέρια της. Νά, πάλι ξαναρχίζει ὁ θόρυβος...

Ἀλλὰ τώρα ἀκουστήκανε τρεῖς χτύποι διστακτικοὶ καὶ σιγανοί. Νόμιζε κανεὶς ὅτι ὁ ἄγνωστος περπατοῦσε ξεπλίττες σιγά, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ παραμονέψει τὸ καράδι.

— Θὰ πάω νὰ δῶ! ἔκανε ἀποφασιστικά τὸ ἀγόρι κι' ἔχωσε τὸ πιστόλι στὸν κόρφο του. Ὁ κρότος τώρα ἔρχεται ἀπ' τὸ πίσω μέρος, ἐγὼ θὰ πάω ἀπὸ μπρός...

Η Άννούλα ἔπесе τρομαγμένη στὴν ἀγκαλιά του καὶ προσπάθησε νὰ τὸν συγκρατήσει. Τὸν παρακάλεσε μὲ λόγια τρυφερά, τὸν ἐκέτεψε σὰν ἕνα μεγάλο της ἀδερφό, ὅμως ὁ Ντίκ δὲν ἀκούγε τίποτα.

— Τούλάχιστον μὴν ἀργήσεις, τοῦ εἶπε στὸ τέλος ἀφοῦ δὲν μπορούσε νὰ τὸν πείσει. Θὰ πεθάνω ἀπὸ τὸ φόβο μου ἂν λείψεις πολλὴ ὥρα.

Τὸ ἀγόρι τῆς τὸ ὑποσχέθηκε καὶ βγήκε γρήγορα ἔξω. Η Άννούλα μὲ κομμένη ἀνάσα τὸν ἀκούγε ν' ἀνεβαίνει τὴ γέφυρα. Ἐκανε τὸ σταυρὸ της καὶ παρακαλοῦσε τὸ Θεὸ νὰ μὴν τοῦ συμβεῖ κανένα κακό.

Φθάνοντας στὸ κατάστρωμα τὸ ἥρωϊκὸ παλληκάρι, χρειάστηκε βλῆ τοῦ τῆ δύναμη γιὰ νὰ προχωρήσει. Τὸ σκοτάδι ἦταν βαθύ. Ὁ οὐρανὸς κατάμαυρος καὶ γεμάτος ἀπὸ βροχεὰ σύννεφα ἔμεινε σιωπηλὸς καὶ ἀτάραχος. Οὐμήθηκε τὸ φανάρι τοῦ, τὸ ἀναψε καὶ μὲ λιγώτερο τώρα δισταγμὸ προχώρησε μπροστά. Μία μεγάλη, ἀπέραντη σιωπὴ βασίλευε γύρω του. Ἀκούε μὲ τεταμένα αὐτιά, προσεχτικά, ρίχνοντας τὸ φῶς

σὲ πολλὰς διευθύνσεις. Τὸ χέρι του ἔτρεμε ἐλαφρά. Στὴ νευρικὴ κατάσταση πού βρισκόταν, στὴν ψυχικὴ αὐτὴ διέγερση, κινιόταν μηχανικά καὶ κάθε τόσο νόμιζε ὅτι βλέπει φαντάσματα πού ξεπρίδελαν βουδὰ καὶ ἀμίλητα μέσα ἀπ' αὐτὸ τὸν κόσμο τῆς ἀπελπιστικῆς σκοτεινιάς.

Γιὰ δεύτερη φορὰ γύρισε τὸ φανάρι τοῦ παντοῦ μὰ δὲν εἶδε τίποτα. Τὰ μάτια του πέσανε στὰ φύκια. Καὶ τότε τοῦ φάνηκε πὼς ὅλο αὐτὸ τὸ ἄγριο βασίλειο τῆς ἐρημιάς καὶ

Ἐρίξε τὸ φῶς σὲ πολλὰς διευθύνσεις... (Σελ. 182 στ. α')

τοῦ τρόμου ἔπαιρνε ζωὴ, κινιόταν καὶ ἔρχονταν πρὸς αὐτόν... Ὁ Ντίκ Γκόρντον ἀνατρίχιασε σύγκορμα, οἱ κυματισμοὶ πάνω στὴ θάλασσα τῶν φυκιῶν ἐξακολουθοῦσαν πᾶντα μὲ τὸν ἴδιο παράξενο τρόπο. Μ' ὅλο ὅμως τὸ φόβο τοῦ ἔρριχνε σὲ κάθε γωνιὰ τὸ φῶς καὶ οἱ ἀχτίνες τοῦ φαναριοῦ τοῦ ἔψαχναν, τρυποῦσαν, δάμαζαν τὸ σκοτάδι.

Ἀξαφνὰ στάθηκε παγωμένος. Τὰ μάτια του κλείσανε κι' ἦταν ἔτοιμος νὰ λιγοθυμήσει. Ἀκριβῶς πίσω του ἀκούστηκαν βήματα καὶ σὰ νὰ φοροῦσαν τσάκαρα ἔκαναν πᾶνω στὸ κατάστρωμα ἕνα περίεργο κλάκ, κλάκ, κλάκ!

Σίγουρα ὁ ἄγνωστος προχωροῦσε κατευθεῖαν ἀπᾶνω του. Τὸ παιδί τοῦ ἦρθε νὰ ξεφωνήσει ἀπ' τὸν τρό-

μο γιὰτὶ κι' ἡ γενναιοῦτητα ἔχει τὰ ὅριά της. Μαζεύοντας τότε ὅλο τὸ κουράγιο τοῦ καὶ δίχως νὰ γυρίσει πίσω του νὰ δεῖ, κατέβηκε τρεχάλα στὴν καμπίνα του. Η Άννούλα τὸν περιμένε ἀνήσυχη καὶ χλωμή.

— Ἀργήσες, τοῦ εἶπε μόλις τὸν εἶδε, μοῦ κόπηκε τὸ αἷμα νὰ σὲ περιμένω. Μὰ τί ἔχεις; τὸν ρώτησε βλέποντας τὴ θανάσιμη ὠχρότητα τοῦ προσώπου του. Τί εἶδες καὶ τρόμαξες;

— Δὲν ξέρω, ἀποκρίθηκε κομμένα τὰ ἀγόρι, δὲν ξέρω... Ὡ, εἶναι φοβερὸ αὐτὸ πού περπατοῦσε στὸ κατάστρωμα!

Η Άννούλα στηρίχθηκε στὸ τραπέζι γιὰ νὰ μὴν πέσει. Τὰ λόγια τοῦ φίλου της τὴν παραλύσανε. Κάτι πῆγε νὰ πεῖ, μὰ οἱ λέξεις δὲν ἐδγαίναν ἀπ' τὸ στόμα της.

— Εἶναι... ἄνθρωπος; κατάρφερε τέλος νὰ ρωτήσει.

— Δὲν μπορῶ νὰ σοῦ πῶ, δὲν εἶδα. Ἀκουσα ὅμως τὰ βαρεῖά του βήματα πού ἔκαναν ἕναν περίεργο κρότο καθὼς προχωροῦσε.

— Ὡ, Ντίκ, κι' ἂν ἔρθει ἐδῶ κάτω, κι' ἂν μᾶς βρεῖ; ἔκανε τὸ κορίτσι ἀπελπισμένο.

— Δὲν εἶναι δυνατό νὰ κατεβεῖ ὡς ἐδῶ κάτω ὅποιος κι' ἂν εἶναι αὐτός. Η πέρτα μας ἄλλως τε εἶναι γερὴ κι' ἐγὼ εἶμαι καλὰ ὠπλισμένος. Αὐτὴ τὴ φορὰ δὲ θὰ διστάσω, θὰ τὸν χτυπήσω μὲ τὸ πιστόλι μου καί...!

Ἐκελὴν τὴ στιγμὴ ἕνα δυνατό γρύλισμα ἀκούστηκε, ἕνα γρύλισμα πού ἔμοιαζε σὰ νὰ πνίγουνε κάποιο καὶ ζητάει βοήθεια. Τὸ καράδι ἀντήχησε πένθιμα, ἔπειτα πάλι ὅλα σιωπάσανε.

— Ντίκ! ἔκανε ἡ Άννούλα. Κάποιον σκοτώνουν ἐπάνω, κάποιον πού ξεφωνίζει θέλοντας νὰ ξεφύγει ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ ἄγνωστου έχθρου.

Ἀπὸ τὴ φασαρία ξύπνησε ἡ Δευκὴ κι' ἄρχισε νὰ κλαίει. Τὰ δυὸ παιδιὰ τρέξανε κοντὰ της κι' ἀρχίσανε νὰ τὴν παρηγοροῦνε. Η μικρὴ ἐξακολουθοῦσε τὸ κλάμμα της.

— Ἦρθε τὸ φάντασμα, τὸ ἀκούσα ἔλεγε ἀνάμεσα στοὺς λυγμούς της. Τὸ ἀκούσα πού περπατοῦσε στὸ κατάστρωμα καὶ σπένταζε τὸ κεφάλι μου μὲ τὴν κουδέρτα γιὰ νὰ μὴ μὲ βρεῖ.

Μ' ὅλη τους τὴν ἀνησυχία τὰ παιδιὰ χαμογέλασαν.

— Φοβάσαι τὰ φαντάσματα; τῆς εἶπε ἡ Άννούλα. Ἐδῶ πού βρισκόμαστε τίποτα δὲν μπορεῖ νὰ περάσει. Ὁ Ντίκ ἔχει ἕνα μεγάλο πι-

στόλι κι' ἐγὼ ἕναν κοφτερὸ μπαλτά. Τσάφ, θὰ τοῦ δώσουμε μιὰ καὶ πάρτο κάτω!

Τὰ μάτια τῆς μικρῆς ξανακλείσανε. Η Άννούλα τὴ σκέπασε καλὰ καὶ πῆγε κοντὰ στὸ Ντίκ πού στεκόταν σκεπτικὸς μπροστὰ στὴν πέρτα τῆς καμπίνας. Τὸ κορίτσι τὸν κοίταξε στὰ μάτια μ' ἐμπιστοσύνη.

— Θέλω νὰ μοῦ πεῖς τὴν ἀλήθεια Ντίκ, τοῦ εἶπε. Ὑποψιάζεσαι τίποτα;

— Δὲν ὑποψιάζομαι τίποτα καὶ τὰ φοβάμαι ὅλα, ἀποκρίθηκε τὸ ἀγόρι. Εἶμαι ἕνας δειλὸς ἄνθρωπος ὁ Άννούλα, ἀφοῦ ἦταν πίσω μου ὁ ἐχθρὸς κι' ἐγὼ τὸν παράτησα καὶ τὸ ἐδάλα στὰ πόδια. Οὔτε γύρισα τὸ κεφάλι μου νὰ δῶ μὲ ποιὸν ἔχουμε νὰ κάνουμε.

Η μικρὴ Γαλλίδα τοῦ χάιδεψε τρυφερά τὰ χέρια.

— Εσὺ εἶσαι δειλός; εἶπε. Εσὺ πού ἀνέβηκες πάνω μὲ τὸ πιστόλι νὰ χτυπηθεῖς; Ὡ, Ντίκ! Δὲν πιστεύω νὰ τὸ λὲς ἀλήθεια.

— Τὰ λόγια σου μοῦ δίνουν καινούργιο θάρρος Ἐννούλα ἀπάντησε συγκινημένο τὸ ἀγόρι. Τώρα ὅμως πού ἡσύχασε ὁ θόρυβος πρέπει νὰ ξαναπᾶω στὸ κατάστρωμα. Πρὸ παντὸς θέλω νὰ μάθω τί ἦταν αὐτὴ ἡ φωνὴ πού ἔμοιαζε τόσο μὲ ἀνθρώπινη.

— Δὲν ἔμοιαζε, ἦταν, ἔκανε τὸ κορίτσι μὲ πεποίθηση. Κι' αὐτὴ τὴ φορὰ σὲ παρακαλῶ ἐγὼ ν' ἀνεβείς ἐπάνω γιὰ νὰ δεῖς μὴν τυχὸν καὶ ὑπάρχει κανένας πληγωμένος.

Τὸ ἀμερικανόπουλο πῆρε τὸ μπαλτά, ἔρριξε στὸν κόρφο του τὸ πιστόλι καὶ μὲ τὸ κλεφτοφάναρο στὸ χέρι ὤρμησε ἔξω ἀπὸ τὴν καμπίνα. Μόλις ὅμως ἀνέβηκε τὴ σκάλα ἄρχισε πάλι νὰ φοβάται. Ὁ ἐχθρὸς θὰ ἦταν τώρα μακρὰ ἢ ἂν βρισκόταν ἀκόμα στὸ κατάστρωμα θὰ ἔμεινε κάπου κρυμμένος καὶ ἀκίνητος, γιὰτὶ τὸ ἀγόρι δὲν ἀκούε πιά τὸν παραμικρὸ ἤχο τῆς περιεργῆς περπατησιᾶς του. Ἐκφνικὰ ὅμως ἔμεινε ἄφωνος. Τὸ φῶς τοῦ φαναριοῦ τοῦ καθὼς γύριζε ἀπὸ τὸ ἕνα ἀντικείμενο στὸ ἄλλο, ἔπесе πᾶνω στὸ ἄψυχο κορμὶ ἑνὸς ζῶου, πού ἔπλεε μέσα σὲ μιὰ λίμνη ἀπὸ αἷμα, λίγα μέτρα μακρὰ ἀπὸ τὸ κοτέτσι τοῦ καραβιοῦ. Οἱ δυὸ σιδερένιες βέργες πού τὸ ἐκλείναν ἔχαν λυγίσει σὰν ἄχυρο καὶ τὸ γουρουνάκι τὸ πιδ παχὺ καὶ τὸ πιδ ὁμορφο ἦταν καταφαγωμένο καὶ τὰ μέλη του σπαρμένα ἐδῶ καὶ κεῖ. Δὲ μπόρεσε νὰ κρα-

τῆσει ἄλλο στὸ φρικιαστικὸ αὐτὸ θέαμα πού εἶδαν τὰ μάτια του. Ἐδγανε μιὰ κραυγὴ τρόμου καὶ τρέχοντας κατέβηκε ἀπ' τὴ γέφυρα. Κατόπι πρостоῦ μπεῖ στὴν καμπίνα τῶν κοριτσιῶν, στάθηκε λίγο ἐκεῖ ἀπ' ἔξω γιὰ νὰ συνέρθει. Ἐτρεμε δλόκληρος τώρα περισσότερο ὅμως ἀπὸ συγκίνηση παρὰ ἀπὸ φόβο. Ποιὸς ἦταν λοιπὸν αὐτὸς ὁ ἄγνωστος ἐχθρὸς, πού μπορούσε νὰ λυγίσει τὰ σίδερα σὰν κλωστή; Ποιὸς ἦταν ὁ ἄγριος αὐτὸς δαίμονας πού σκότωσε τὸ κακόμοιρο τὸ γουρουνάκι μὲ τέτοιο φρικιαστικὸ τρόπο; Ἦταν ἄραγε ἄνθρωπος; Μὰ τί ἄνθρωπος; Ἦταν θειδ; Μὰ τί εἶδος; Καὶ μὲ ποιὸ τρόπο κατάφερε νὰ μπεῖ στὸ καράδι;

Μὲ βαρεῖες καὶ ἀνήσυχες σκέψεις μπῆκε στὴ καμπίνα ὅπου τὸν περιμένε ἡ Άννούλα. Μ' ὅλη τὴ χλωμάδα του καὶ τίς ἀπανωτές της ἐρωτήσεις κατάρφερε νὰ τῆς κρύψει τὸ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ
ΕΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΜΙΜΗΣ ΠΕΝΤΖΟΠΟΥΛΟΣ

Ἡρωϊκὸς Στρατὸς (Ἀθῆναι) Ἰσοτίμος Α' βραβείου 307ου Διαγωνισμοῦ Ἀύσεων Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.

δράμα πού εἶδε στὸ κατάστρωμα. Ἐπесе ὅπως ἦταν στὸ κρεβάτι του καὶ ἐξαντλημένος ἀπὸ τίς περιπέτειες τῆς ἡμέρας, ὁ ὕπνος τὸν ἐνίκησε γρήγορα.

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρῶτ, ἡ Άννούλα πῆρε ἰδιαίτερα τὸ φίλο της καὶ τὸν ρώτησε ἂν εἶχε νὰ τῆς πεῖ τίποτα τὸ νεώτερο.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

ΤΟ ΣΥΝΘΗΜΑ

(ΔΡΑΜΑΤΑΚΙ ΣΕ ΤΡΕΙΣ ΕΙΚΟΝΕΣ)

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Τὸ κορίτσι. Ὁρκίστηκε.

Τ' ἀγόρι. Δοχαγέ μου, ἔτοιμος, Δοχαγὸς (τραβάει ἀπὸ τὸ στῆθος τοῦ ἕνα φάκελλο μὲ σφραγίδες). Παιδί μου κρατᾶς στὰ χέρια σου τὴν Τιμὴ τῆς Πατρίδας...

Τ' ἀγόρι. Δὲν θὰ τὸ ἐξάσω ποτέ... (κρύβει μέσα τοῦ τὸν φάκελλο). Δοχαγός. Ὁ Θεὸς μαζί σου... Πᾶμε...

Θυμιώ. Ἀδερφοῦλη... (Μὲ δάκρυα στὴ φωνή) στὸ καλὸ...

Τ' ἀγόρι. Γεῖά σου, Θυμιώ... Μὴ φοβάσαι (πάει κοντὰ στὴν Εἰκόνα. Προσκυνάει). Ἡ Παναγιὰ εἶναι μαζί μας... Σύμμαχος...

Τὸ κορίτσι. Ὁ Χριστὸς κι' ἡ Παναγιὰ μαζί σου ἀδερφοῦλη...

Ὁ λοχαγός. Γεῖά σου Θυμιώ... Κι' ὅπως εἶπαμε. Μὴν ξεχνᾶς...

Τὸ κορίτσι. Μὲ τὸ καλὸ καὶ μὲ τὴ Νίκη... Γεῖά σου Πετροῦ... (φεύγουν κι' οἱ δυὸ στὰ χιόνια...)

ΣΚΗΝΗ Α'.

Θυμιώ μόνη.

Θυμιώ. Πετροῦ... (πέφτει κλαίγοντας στὸ κρεβάτι). Φοβάμαι. Πετροῦ. (Ἀκούγονται κανονιές. Σηκώνεται. Πάει στὴν Εἰκόνα... Γονατίζει...) Πάτερ ἡμῶν, ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς... ἀγιασθήτω...

Α ὕ λ α ἰ α

ΕΙΚΟΝΑ Β'.

ΣΚΗΝΗ Α'.

Θυμιώ (μόνη ὕστερα ἀπὸ 4 ὥρες. Ἡ Θυμιώ κοντὰ στὸ τζάκι πλέκει χοντρές κάλτσες τοῦ στρατοῦ. Τὸ φῶς τοῦ λαδιοῦ ἔχει χαμηλώσει). Μιὰ ἡ ὥρα; Πῶ, πῶ! Πῶς βάρυναν τὰ βλέφαρά μου... Τσοῦζουν τὰ μάτια μου. Νυστάζω... Μήτε μόνον... Μήτε Πετροῦς... Ἀκόμα νὰ φανοῦν... Γιὰ τὸν Πετροῦ ἴσως ὁ λοχαγός... Μπορεῖ καὶ νῶρθη μὲ τὴν αὐγή. Τί νυχτιά (σκύβει ἀπ' τὸ παράθυρο). Ψυχή... Πάει καὶ τὸ φεγγάρι, βασίλεψε κι' αὐτό... Νὰ μπορούσα νὰ κοιμηθῶ... (γέρνει στὸ κρεβάτι δίχως νὰ γδυθῇ. Σκεπάζεται μόνο μὲ μιὰ μπατανία). Παναγιὰ μου, φύλαξέ μας ὅλους... ὅλους κάτω ἀπὸ τὴν σκέπη Σου... (Τὰ τελευταῖα λόγια τὰ λέει ψιθυριστά. Ἀγάλια τὴν κερνεὶ ὁ ὕπνος. Μικρὴ παύση. Ποῦ καὶ ποῦ ἀκούγονται μακρινὲς κανονιές. Σὲ λίγο κάποιος χτυπάει τὴν πόρτα).

Μιά φωνή. Θυμώ... Θυμώ...
"Ανοιξε... (Η Θυμώ στο πρωτό-
πνι δέν ακούει. Χτυπάνε δυνατά).
Θυμώ, καλέ... δέν ακούς...

Θυμώ. "Ονειρεύτηκα ; Ποιός
κραινεί ;... Μπά... "Ονειροφαντα-
σιά... (χτυπάνε δυνατότερα). Ποιός
είναι ; Ποιός είναι καλέ ;

Η φωνή. Εγώ... Εγώ άνοιξέ
μου...

Θυμώ. Ποιός εσύ ;... δέ νιώθω
τη φωνή σου... δέν σε ξερω...

Η φωνή. "Ανοιξέ μου, παιδί
μου... Φίλος είμαι... φίλος του Πε-
τρη... Σου φέρνω μαντάτο...

Θυμώ. "Απ' τόν Πετρη ;... (Τι-
νάζεται δοθή, τά ξεχνάει όλα, τρέ-
χει στην πόρτα, την άνοίγει. Μόλις
βλέπει τόν ξένο, της ξεφεύγει μι-
κρή κραυγή τού μόμου). "Ααα !...
Ποιός είσαι σύ ;...

ΣΚΗΝΗ Β'.

Θυμώ, ξένος

Ξένος (σκεπασμένος με χιόνι, ά-
τημέλητος, άξούριστος, άσημάν-
θρωπος φοράει ήπειρώτικο κοστού-
μι. Μά ή διμιλία του δείχνει γραμ-
ματιζούμενο). Μή φοβάσαι... Φίλος.

Θυμώ (κρατάει την πόρτα για
νά μην μπει ό ξένος μέσα)... Φύγε
γρήγορα. Είμαι μοναχή...

Ξένος. Νά δά ή ώρα που θά μου
πείς εσύ νά φύγω ; Ξέρεις σε ποιόν
μιλάς κοπέλλα μου ;...

Θυμώ. Δέν πιστεύω νά μου τώ-
πες ;...

Ξένος. Κάνεις και την έξυπνη
βλέπω. (Στό μεταξύ την έχει σπρώ-
ξει κι έχει μπει όλος μέσα. Στάσου
ντέ, νάκούσεις... Δέν είναι ή μάνα
σου στό βουνό, ν' άνοίξει δρόμο...
με τις γυναίκες ;... για τό Στρατό...
(Θυμώ κάνει νόημα πως Ναι...) Κι
ό Πετρη δέν πάει μιά διατα-
γή για τό Στρατό μας κι' αυτός ;...
(Η Θυμώ είναι έτοιμη νά κάνει
τό ίδιο νόημα, μά θυμάται τά λό-
για τού λοχαγού, τόν όρκο της, και
τ' άρνιέται όλα με δύναμη).

Θυμώ. Μπά, τί λές, πως σου
φάνηκε ; Όχι... Όχι... "Ο Πετρη
πάει με τις γυναίκες... Είναι δυνα-
τός και τόν πήρανε από κοντά τους
... νά τους βοηθήσουμε, πήρε και
την άξια του παπούλη για τό χιόνι
α (έξακολουθεί με περισσότερη
ζέση, ρίχνοντας ανήσυχες ματιές
στόν άγνωστο, που κάθησε κοντά
στό τζάκι, τράβηξε ταιμπούκι τ' ά-
ναψε και την ακούει χαμογελώντας
ειρωνικά). Πού λές, πήγαν όλοι
μαζί γυναίκες, παιδιά, γέροι, ένα
κορσί ;... Τί ακούς, δίχως νά μιλάς ;
"Ο Πετρη μας είναι παλληκάρι.

Ξένος (άργά τονίζοντας τις λέ-
ξεις). Γιατί λές ψέμματα
Θυμώ ;...

Θυμώ. Τί ψέμματα λέω ;... Πού
τάδες εσύ τά ψέμματα ;...

Ξένος (με τό ίδιο ύφος). "Ο ά-
δελφός σου πεθαίνει και σ' λές λό-
για ;...

Θυμώ (τινάζεται, πάει κοντά
του, τόν τραβάει). Τί λές, καλέ ; ό
άδελφός μου λαβώθηκε !... Πού ;...
Πότε ;... (τόν τρανάζει).

Ξένος. "Α, τώρα με πιστεύεις.

Θυμώ. Σε πιστεύω ;... (Θυμάται
τά λόγια τού λοχαγού, «μην πιστέ-
ψης ό,τι κι' αν σου πουν...») Μμμ !
Μήπως ;... Και νά σου πώ
ποιός είσαι σύ... Πρώτη βολά σε
βλέπω στό χωριό μας... συντοπίτης
δέν είσαι ; μά τή γλώσσα τή μιλάς
καλά... Μή με γελάς... ποιός είσαι ;

Ξένος. Φίλος... δικός... μ' έχουν
για μυστικό σύνδεσμο... τού Στρα-
τηγείου με τά προχωρημένα φυλά-
κια. Κοίτα δώ... (της δείχνει ένα
χαρτοφύλακα που τότε μόνο τόν
προσέχει ή Θυμώ) όλα σχέδια για
νά ξεπαστρώσουμε τους μακαρονά-
δες. Θά τούς ρίξουμε στη θάλασσα.

Θυμώ. Μυστικός σύνδεσμος, και
τό λές σε μένα ;... Πού με ξέρεις ;
κι' αν μου ξεφύγει και τό πώ...
Τότες ; "Η Πατρίδα ;

Ξένος. Καλά τώδα γώ, δέν κά-
νεις μονάχα την έξυπνη, είσαι κιό-
λας. Μά πως θά με πιστέψεις... Κι'
ό καιρός βιάζει. "Ο άδελφός σου
υποφέρει...

Θυμώ (από μέσα της). Θέ μου
κι' αν λείει την αλήθεια ; πως νά
τό μάθω ;... (δυνατά, με αγωνία)
πές μου τί ξέρεις δός μου σημάδι...
"Ααα νά... πές μου τό σύνθημα...
τό σύνθημα αυτής της νύχτας.

Ξένος (με σοβαρότητα). "Ενας
στρατιώτης δέ λείει τό σύνθημα σ'
ένα κοριτσάκι 12 χρονώ, Θυμώ...

Θυμώ. Μ' άφοϋ τό ξερω... (της
ξεφεύγει)...

Ξένος. Μπά τό ξέρεις ;...

Θυμώ. "Αντε κουτέ τό πίστεψες
και ποιός θά τόλεγε σ' ένα κορι-
τσάκι 12 χρονώ Ξένε ;...

Ξένος. Γειά σου Θυμώ... Καλέ
είσαι σπύρτο μονάχο... έλα φτάνουν
τ' άστεία. Πές μου τό σύνθημα για
νά δώ κι' εγώ αν μπορώ νά σ' έμ-
πιστευθώ...

Θυμώ. Καλέ τί λές... Τώρα ζη-
τάς τό σύνθημα... "Ααα... Σ' έναν
άγνωστο που μπαίνει στη μιά τά
μεσάνυχτα σ' ένα σπίτι, δέ λένε τό
σύνθημα, Ξένε...

Ξένος. Πληρώνεις με τό ίδιο νό-
μισμα, βλέπω...

Θυμώ. Δέ μου πρόπει βραβείο
γι' αυτό... Μ' αν δέ με γελάς, μι-
λα... Τί ξέρεις για τόν Πετρη...
Λαβώθηκε ;... Βαρεία ; Μίλα για
τό Θεό...

Ξένος. Ναι, και βαρεία...

Θυμώ. "Οχι, όχι... Με γελάς...
Ποιός είσαι σύ... Μίλα... Πώς ξε-
πετάχτηκε μέσα από τή νύχτα ;...

Ξένος (που κατάλαβε την ψυχο-
λογική της κατάσταση). Γέννημα
της νύχτας κι' εγώ (γελάει)... έλα
φτάνουν οι κουταμάρες μπορούμε
νά τόν σώσουμε ακόμα... εσύ θά
μπορούσες νά με πās... σίγουρα
θά ξέρεις κατά πού πήγαινε ;...

Θυμώ. "Αα, τώρα θέλεις νά
σου πώ, πού πάει... Πρώτα τό σύν-
θημα για νά σου πώ που είναι...
(ξεφωνίζει) Δές ψέμματα...

Ξένος (μ' άταραξία). Χαρά στη
φωνή και την αναισθησία... Τόσο δά
τόν αγαπάς εσύ τόν άδελφό σου ;...

Θυμώ. Πές μου τό Σύνθημα...

Ξένος. Είμαι στρατιώτης...

Θυμώ (με παιδική άθωότητα).
Πούν ή στολή σου...

Ξένος. Παιδί, δέν κάνει ή στολή
τό στρατιώτη, μήτε τό ράσο τόν
παπά... "Αφοϋ σου είπα... Γύριζα
από μιά περιπολία, τό φεγγάρι λιγο-
στό, φαράγγια, πλαγιές, μονοπάτια
... Σε μιά χούνη άκουσα βογγητά...

Θυμώ... (δέν τόν διακόπτει πιά
είναι πεσμένη στό ντιβάνι και
κλαίει σιγανά). Θέ μου... Θέ μου...
φώτισέ με...

Ξένος. Σίμωσα... Πάνου στό
χιόνι βλέπω μιά μικρή σκιά. Είναι
ένα παιδί λαβωμένο...

Θυμώ (άγρια). Σάν είσαι χρι-
στιανός, γιατί δέν τό σήκωνες στόν
όμο σου νά τό φέρεις στό χωριό ;...

Ξένος. Δέν μπορούσα... έπρεπε
πρώτα νά πάω τά χαρτιά στό Στρα-
τηγείο... Πριν άπ' όλα ή Πατρίδα
... Είναι δώ κοντά τό Στρατηγείο
μισή ώρα δρόμο... Τούπα νά μη
στενοχωρηθεί, θά τά πάω και θάρ-
θω νά τόν πάρω... Μά τό φεγγάρι
βασίλεψε και δέν ξανάβρα τή χού-
νη... Μήτε μονοπάτι. "Ολα τά μο-
νοπάτια είναι όμοια τή νύχτα... με
τό μισοσκέπαστο φεγγάρι... Την
ομίλη, τό χιόνι... έλα πάμε μαζί
νά τόν βρούμε... νά τόν σώσουμε...

(όλη την ώρα ή Θυμώ έχει άκουμ-
πισμένα τά χέρια της στό κεφάλι
και σιγοκλαίει. Μόνο πότε-πότε,
ρίχνει κλεφτές, δύσπιστες ματιές...
"Ο Ξένος την πλησιάζει, βάζει τό
χέρι στόν όμο της και της μιλάει
με σιγαλή, πιστική φωνή) έλα...
κι' είναι βαθεία ή πληγή...

(Ακολουθεί) ΛΙΛΑ ΚΑΡΑΚΑΛΟΥ ΚΑΡΑΝΙΚΟΛΑ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΦΕΥΓΕΤΕ

Φεύγετε παιδικά γλυκά μου χρόνια
Και μένω μόνος σ'ης ζωής τό περιγιάλι.
Φεύγετε όπως φεύγουνε τά χελιδόνια
και πών νά βρουν την άνοιξη και πάλι.

Φεύγετε και δέ μένουν παρά μόνο
γλυκές ανάμνησες. Τά περασμένα
ποθώ. Κι' από τόν πόνο μου εγώ λυώνω
σάν τά κλαδιά που γέρνουν μαραμένα.

"Ακαρδα φεύγετε σκληρά για μένα
Μά κι' άποννα. Στή θυμήσή σας
θάναι διαρκώς τά μάτια μου κλαμμένα
όσο νά γιάνει ό χρόνος την πληγή σας.

Μαϊστράλι

ΟΟ

ΤΑΣΙΔΑΚΙ ΣΤΗ ΖΑΚΥΝΘΟ

Πέντε περίπου χρόνια έμεινα με
την οίκογένειά μου κλεισμένος στην "Α-
θήνα, τό τελευταίο αυτό πολυδάκρυτο
διάστημα, που ή καταγιάδα τού πολέμου
έδερνε τόν τόπο μας και τόν κόσμο ό-
λόκληρο. Μά μου άφησε ό Θεός τά μά-
τια άνοιχτά νά ζήσω την πανώρια μέρα
που ένα καραβάκι θά με σεργιάνιζε
πάνω άπ' τά γαλάζια "Ελληνικά νερά
για νά με φέρει με τή συνοδεία τού
γλάρο και της μυρωμένης αύρας στό
άμορφο νησί που λαχταρούσα νά δώ.
Τή Ζάκυνθο την αντίκριζα για πρώτη
φορά. "Από πέρα άπ' τ' άσημένια λιό-
δεντρα τού Βασιλικού, ως τόν κόκκινο
βράχο και τό Σχηνάρι, τό νησί μάς ά-
νοιγε μιά καταπράσινη άγκαλιά, λου-
μένη στό φώς. Τό πρώτο πράγμα που
μου τράβηξε την προσοχή σά γλυστρί-
σαμε στό λιμάνι, ήτανε τό ώραίο μικρό
του φανάρι που στέκει έκεί σάν παρά-
ξενο πión όρθό, λίγα βήματα μπροστά
άπ' τή μεγάλη τρύπα τού λιμενοβρα-
χίονα που άνοίξαν οι Ιταλικές μπόμπες
τις πρώτες μέρες τού πολέμου. Οι έν-
τυπώσεις που άκολουθούν ύστερα είναι
άπειρες. Τά ψηλά σπίτια με τις καμά-
ρες άραδιασμένα τόνα κοντά σ' άλλο
άπ' την πλατεία τού "Αγίου Γεωργίου
όπου στέκει και τό άγαλμα τού Σολω-
μού και τό μεγάλο παλιό θέατρο, ως
πέρα στην έκκλησιά τού "Αγίου που τό
«καρναβαρέιο» του άνεβαίνει ψηλά λογ-
χίζοντας τό γαλανό ουράνιο, ή Πλατεία
Ρούγα!—ό μεγάλος κεντρικός δρόμος—
τό τρίπατο γέρινο σπίτι τού Ξενόπου-
λου με τόν παραδεισένιο κηπάκο του,
οι άμέτρητες έκκλησιές, τό ώραίο μου-
ράγιο με τά χρωματιστά ψαροκάικα
που σου θυμίζουν κορμάτι από τή Βε-
νετία, ή γραφική τοποθεσία στό λόφο
τού Στράνη όπου ό Σολωμός έγραψε
τόν "Εθνικό "Υμνο, ή Χρυσοπηγή με
τό ιστορικό έκκλησιδάκι των Φιλικών,
και τό έρειπωμένο "Ενετικό κάστρο
που μπορεί από κει ψηλά τό βλέμμα
σου ν' άγναντέψει όλη τή χώρα, τά το-
πία και τή θάλασσα στό φυσικό με-
γαλείο τους, αυτά όλα είναι τά ελάχι-

στα που μπορεί νά γνωρίσει ένας τα-
ξιδιώτης στην όλιγοήμερη διαμονή του
στη Ζάκυνθο. Γιατί τό μέγεθος της ώ-
μορφιάς της είναι τόσο τρανό όσο και
τό κενό που άνοίξε στην ψυχή μου κα-
θώς τό πλοίο της γραμμής ξεκινούσε
για την έπιστροφή άφήνοντας τό άπο-
χαιρετιστήριο σφύριγμά του και καθώς
οι άγαθοί άνθρωποι κουνούσαν στην
προκυμαία τά μαντήλια τους στόν ίδιο
ρυθμό που ξάνοιγε κι' ό γλάρος τις
φερούγες του πάνωθε μας στόν άνέφε-
λο άνοιξιάντικο ουράνιο.

Ζέφυρος

ΟΟ

ΣΤΗΝ ΑΚΡΟΓΙΑΛΙΑ

Είναι ένα πρωινό τού "Ιουνίου. "Ο
ήλιος στέλνει τις χρυσές του άκτίδες
στην άκρογιαλιά. "Η θάλασσα είναι
ήσυχη και άμέριμη. Χαρά Θεού ! Πιο
πέρα στην άμμουδιά παίζουν παιδιά.
"Η χαρά είναι ζωγραφισμένη στό πρό-
σωπά τους. Παίζουν, παίζουν άχόρτα-
γα. Τί γλυκεία πούναι ή παιδική χαρά !

Φιλοθεάτισσα

ΟΟ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Δέλα, έρχεσαι νά συμπάγωμεν ;
— "Οχι. Συντρώγω και μόνη μου.
(παλαιόν)

ΟΟ

"Ο Μπαμπάς : "Όταν ό παπούς σου
ήταν νέος...

"Ο Γιώργος : Μά είναι ποτέ νέοι οι
παπούδες ;
(Παλαιόν)

"Αγριολούλνδο

ΟΟ

306ος ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΛΥΣΕΩΝ

ΔΙΑ ΤΗΝ Γ'. ΤΡΙΜΗΝΙΑΝ ΤΟΥ 1947

"Ο 306ος Διαγωνισμός είναι για τις
λύσεις των Πνευματικών "Ασκήσεων
που θά δημοσιευθούν στα φυλλάδια
της «Διαπλάσεως» κατά τό διάστημα
που ύπολείπεται για τό συμπληρωθεί
ό τόμος τού 1947. Σ' αυτόν έχουν δι-
καίωμα νά πάρουν μέρος όλοι οι συν-
δρομητές, με ψευδώνυμο ή χωρίς, κι'
από τά άδελφια τους, καθώς και από
τους άγοραστές, μόνο όσοι έχουν έγκε-
κριμένο ψευδώνυμο.

Οι λύσεις γράφονται σε είδικό χαρ-
τί Λύσεων (λυσόχαρτο), που πουλιέται
στό γραφείο μου σε φακέλλους. Κάθε
φακέλλος έχει 20 φύλλα και τιμώται
δρ. 2.500. Σε κάθε λυσόχαρτο γράφον-
ται οι λύσεις των Πνευματικών "Ασκή-
σεων ενός μόνον φυλλάδιου (όσες έν-
νοείται, έχει βρεί ό λύτης, γιατί δέν
είναι ύποχρεωμένος νά τις βολέει όλες),
μπορεί όμως νά στέλνονται και πολλών
φυλλαδίων μαζί, φτάνει νά μην έχει πε-
ράσει ή προθεσμία τού άγοραστέρου.

Οι λύσεις είναι δεκτές έφ' όσον θά
έχουν δημοσιευθεί στη γωστή θέση.
"Ο λύτης που έστειλε ήδη τις λύσεις

ενός φυλλαδίου, έχει τό δικαίωμα νά
στείλει κατόπιν συμπλήρωμα με προσ-
θήκη ή διόρθωση λύσεων τού ίδιου
φυλλαδίου, πρέπει όμως τό συμπλήρω-
μα νά είναι γραμμένο σε χωριστό λυ-
σόχαρτο και όχι σε άλλου φυλλαδίου,
που θά είχε τυχόν κενό χώρο.

"Όσοι επιθυμούν νά πάρουν μέρος
σ' αυτό τό διαγωνισμό δέν είναι άνάγ-
κη νά ξέρουν περισσότερα. Τό ίδιο τό
λυσόχαρτο με τις τυπωμένες λέξεις του
και τά χαράκια του, τούς οδηγεί πως
πρέπει νά γράφουν τις λύσεις. "Όσο
για τά άποννεόμενα βραβεία και τόν
τρόπο της άπονομής των, μπορούν νά
τά μάθουν από τ' άποτελέσματα των
παρόμοιων διαγωνισμών που δημοσιεύω
(τού 303ου στό 6ο φυλλάδιο, τού 304ου
στό φύλλο που μάς έρχεται).

"Εμπρός, λοιπόν, και καλή έπιτυχία.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

ΤΟΥ 43ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΕΞΕΛΑΘΟΜΑΤΟΣ
(Βλ. προκήρυξη στό φυλ. 9 τού 1945)

Στόν παρακάτω πίνακα, ό αριθμός που
συνοδεύει κάθε όνομα, σημαίνει πόσα φύλλα
διέθεσε συνολικά ό διαγωνιζόμενος.

ΒΡΑΒΕΙΟ ΠΡΩΤΗΣ ΤΑΞΕΩΣ

"Ιωάννης Θεοδοσίου, 520

ΒΡΑΒΕΙΟ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΤΑΞΕΩΣ

Ρέα Στάμπου, 260

ΕΠΑΙΝΟΣ : Νεφέλη, 235. "Αμαρυλ-
λίσ, 214. Ροδάνη, 178. Βοσκαρού, 156.
Μικρή Ζωγράφος, 156. Δέσποινα
Γερακοπούλου, 104. Θυλική Ροδόπη, 104.
Λούλα Ε. Κούκου, 78. Κρητικό-
πουλο, 52. Κρίτων Παναγόπουλος, 52.
"Όλα Ν. Κοσμίδου, 52. Δημ. Θεοδο-
ρίδης, 52. Γκάλικ, 52. "Αγραμπελη, 52.
"Αθανάτι "Ελλάδα, 52. Κορφατόπουλο, 52.
"Αρχαν της "Ερήμου, 26.

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ όσοι έπληρυν
βραβείο Α' και Β' τάξεως νά στείλουν
τις φωτογραφίες τους νά δημοσιευθούν
και όλοι οι διαγωνιζόμενοι νά ορίσουν
τι είδη από τό γραφείο μου θέλουν
για άμοιβή, σύμφωνα με τους όρους
της προκήρυξης.

ΕΥΣΗΜΑ δόθηκαν στόν καθένα ά-
νάλογα με τά φύλλα που διέθεσε, ήτοι
από ένα για κάθε 25 φύλλα ή κλάσμα
τους (π. χ. : ένας που διέθεσε 520 φύλ-
λα παίρνει 21 εύσημα, 52 φύλλα 3, 26
φύλλα 2 κτλ.).

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΟΙ ΛΥΤΕΣ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔ. ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

Φύλλο 6 : Μελανούρι.

Φύλλο 7 — 13 : Ανκόπουλο.

Φύλλο 16 : Γελασίνα. "Ιρις, "Αρσί-
δης, "Εμμανουήλ Λεβαντής, Μωυσης
Κωνσταντίνης.

Φύλλο 17 : Χοβιός, "Ικαρος, "Ιρις,

Καρδερίνα, Ανκόπουλο, Βολάντα.

Φύλλο 18 — 19 : "Εξερωνήτης τών

"Αστρων, Εύλο "Απελέκητο, Δόν Κι.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Έγκριμένον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως ελεύθερον ανάγνωσμα δι' όλα εν γένει τὰ Σχολεία (1932)
Τιμηθέν διὰ του Άργυρου Μεταλλίου της Ακαδημίας Αθηνών (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Έτησια δοχ. 35000, Έξάμηνη δοχ. 20000, Τριμηνία 12000.
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Άγγλίας, Αιγύπτου Λίρες 2:10
Αμερικής και άλλων κρατών, Δολάρια 10.
Έξάμηνη αναλόγως. Τιμή φύλλου δοχ. 800.
ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΙ ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ
Αποστολές : Προς τὸ περιοδικὸν «Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ», δόδος Ἀριστείδου 10 Ἀθῆνας.—Τηλ. 20977

ΙΔΡΥΤΗΣ ΤΟ 1879
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ († 1941)
ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ { ΜΑΡΙΑΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ
ΕΥΘΑΛΙΑΣ ΧΡ. ΝΑΤΣΙΟΥ
ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ Π. ΜΟΥΣΔΡΑΚΗ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ
Αρχίζει την 1ην Ἰανουαρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδῆ-
ποτε μηνός.
ΓΡΑΦΕΙΑ
δὸδος Ἀριστείδου 10
Ἀθῆναι

χώτης, Μελαούρι, Ἀνθισμένη Μυ-
δαλιά, Κυκλάμινο, Αἰὲν Ἀριστεύειν,
Μάχη τῆς Πίνδου, Καίτη Παπασταύ-
ρου, Χαράλαμπος Χ. Χριστόπουλος, Βα-
σίλειος Χαλκίδης, Μωῦσης Κωνσταντι-
νῆς, Εὐγενία Καρχαράνη, Μοναχοπαῖδε,
Προσκοπικὸ Σῆμα, Γαλάζιο Ἀστρο,
Θανούλης Τσούτσος, Δενιὼ, Τρεχαντή-
ρι, Ζέφυρος, Κωνσταντῖνος Β. Γιαννό-
πουλος, Ἰωάννης Καραντζῆς.
Κληρώθηκαν γιὰ βραβεῖο ἀπ' αὐ-
τοὺς πού ἔλυσαν ὅλα τὰ προβλήματα οἱ
ἐξῆς : Ἀτρείδης (16), Ἰρις (17), Ἀν-
θισμένη Μυδαλιά (18—19). Νὰ πε-
ράσουν ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας, ἢ ἂν εἴ-
ναι σ' ἐπαρχία, νὰ στείλουν νὰ πάρουν
ἀπὸ ἕνα βιβλίο τῆς βιβλιοθήκης μας.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, δόδος Ἀριστείδου 10
τὴν 27ην Ἰουλίου 1947

ΕΙΜΑΙ εὐτυχισμένη, πολὺ εὐτυχι-
σμένη, βλέποντας νὰ πλημμυρίζει πάλι
τὸ γραφεῖο μου ἀπὸ τὰ γράμματά σας.
Καὶ τί γράμματα! ὅλο μὲ ἄριστα καὶ
λιαν καλῶς ἐπῆραν τὰ ἐνδεικτικά κι' ἀ-
πολυτήρια τους, σὲ τμηματικές καὶ διπλω-
ματικές ἐξετάσεις τὰ καλά μου παιδιά.
Ἄς εἶναι εὐλογημένο τὸ ὄνομα τοῦ
Κυρίου πού μοῦ χαρίζει τόσα χρόνια
καὶ τόση ἀγάπη. Χωρὶς τὴ δεύτερη
δὲν θὰ εἶχαν κανένα θέλημα τὰ πρῶ-
τα, κι' αὐτὴ εἶναι πού μοῦ δίνει θάρ-
ρος γιὰ τὴ ζωὴ...

Σήμερα δημοσιεύονται τ' ἀποτελέ-
σματα τοῦ Διαγωνισμοῦ Ξεσπαθώματος
ἐτῶν 1945 καὶ 1946. Προκηρύχτη-
κε σὲ μιὰ ἀκατάλληλη ἐποχὴ—στὴ
μέση τοῦ χρόνου—καὶ τὰ νέα διαπλά-
σάπουλα δὲν ἤξεραν τὸ διαπλασιακὸ
αὐτὸ θεομῶ, κι' ἔτσι ἡ συμμετοχὴ ἦταν
μικρὴ. Οἱ προβλέψεις γιὰ τὸ φετινὸ
διαγωνισμό, μὲ τοὺς νέους ὄρους ἀμοι-
βῶν, ὅπως δημοσιεύτηκαν στὸ πρῶτο
φυλλάδιο, εἶναι, ὡστόσο, πολὺ εὐόω-
νες: Τὸ ξεσπάθωμα ὅσο προχωρεῖ ὁ
καιρὸς γίνεται καὶ ζωηρότερο καὶ στὰ
γράμματά σας βλέπω πολλὰς ὑποσχέ-
σεις...

Ο 305ος διαγωνισμὸς Λύσεων Πνευ-
ματικῶν Ἀσκήσεων ἦταν γιὰ τὰ φυλ-
λάδια τῆς πρώτης τριμηνίας τοῦ 1947,
μ' ἄλλα λόγια γιὰ τὰ φυλλάδια 1—13.
Στὸ 14ο, πρῶτα κανονικά, νὰ προ-
κηρυχθεῖ ὁ 306ος. Ἀνέβαλα ὅμως τὴν
προκήρυξή του γιὰ τὸ πρῶτο φύλλο
τοῦ δευτέρου ἑξαμήνου—τὸ σημερι-
νὸ—γιατὶ μὲ τὴν ἀκαταστασία τῆς ἐκ-
δόσης καὶ τὰ διπλά ἢ πολλαπλά φυλ-
λάδια δὲν εἶχαν δημοσιευτεῖ ἀρκετές
ἀσκήσεις.

Ὁ «Σαρωνικός» πού διαβάσατε στὸ
τελευταῖο φύλλο εἶναι ἕνα κομμάτι ἀπὸ
τὸ βιβλίο τοῦ συνεργάτου μου κ. Διον.
Α. Τροβὰ, πού κυκλοφόρησε στὶς ἀρ-
χές τοῦ χρόνου μὲ τὸν τίτλο «Στὴν
Πατρίδα τοῦ Καμπούργου». Μὲ τίς
σκοτούρες μου δὲν βόηκα τὸν καιρὸ
οὔτε καὶ νὰ τὸ ἀναγγεῖλω κι' εἶναι τόσο
ὥρα τοῦ βιβλίου αὐτοῦ καὶ τόσο ὠφέ-
λιμο γιὰ ὅσους ἀγαπᾶνε τὸ ὑπαίθρο
καὶ τίς ἐκδρομὰς! Καλοτυπωμένο, σὲ
καλὸ χαρτί, μὲ ἀριστοτεχνικὲς φωτο-
γραφίες τοπίων, περιέχει ἐντυπώσεις,
περιγραφές, ἱστορία καὶ θρύλους ἀπὸ
τὴν Πεντέλη (τὴν πατρίδα τοῦ Καμ-
πούργου), τὸ Σαρωνικὸ, τὸ Νεῦρο, τὸ
Μέγα Σπήλαιο καὶ τὸν Πόρο. Τὰ
ἐκδρομικά αὐτὰ σημειώματα, πού σὰς
τὰ συσταίνω θερμότατα, τὰ προλογίζει
κι' ὁ ἀγαπητός μας κ. Φαίδων μὲ μιὰ
χαριτωμένη ἐκδρομικὴ του ἀνάμνηση
τοῦ 1915, ὅταν ἔκανε καὶ κείνος κάθε
Κυριακὴ τὴν ἐκδρομὴν του. Τὸ βιβλίο
τοῦ κ. Τροβὰ βρίσκεται σ' ὅλα τὰ βι-
βλιοπωλεῖα, μπουρξὲς ὅσοι τοῦ θέ-
λετε νὰ τὸ προμηθευθεῖτε, πολὺ πῶ-
φτηνὰ (μὲ 3.500 δοχ.) κι' ἀπὸ τὸ γρα-
φεῖο μου ὅπου ὁ συγγραφέας ἔχει ἀφή-
σει μερικά σόματα γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ.

Μὴν ξεχνᾶτε ποτὲ πὼς ὅτι μοῦ
στέλνετε (γράμματα, ἀπαντήσεις σὲ δια-
γωνισμοὺς, κομμάτια γιὰ τὴ Σ.Σ.Σ.,
Παιδικὰ Πνεύματα κτλ.), πρὲς νὰ εἴ-
ναι γραμμένα σὲ χωριστὰ φύλλα χαρ-
τιοῦ. Πάνω-πάνω νὰ λέει μὲ μεγάλα
καὶ καθαρά γράμματα γιατί προορίζε-
ται (ἂς ποῦμε: «ἀπάντηση στὸ δια-
γωνισμὸ Τυπογραφικῶν Λαθῶν», «γιὰ
τὴ Σ.Σ.Σ.» καὶ κάτω νὰ σημειώνετε
ὁποσδήποτε ὄνομα καὶ ἐπώνυμο τοῦ ἀ-
ποστολέα κι' ἂν ἔχετε καὶ ψευδώνυμο,
καὶ τὸ ψευδώνυμό σας ὑπογραμμισμέ-
νο. Τὸ ἴδιο καὶ γιὰ τοὺς μικροὺς ἐρδο-
μαδιαίους διαγωνισμοὺς. Γιατὶ τὸ κα-
θένα ἀπ' αὐτὰ τὰ χαρτιά μπαίνει καὶ
σὲ διαφορετικὴ θέση καὶ ὑπάρχει ἔτσι
ὁ κίνδυνος νὰ μὴν ξέρω λίγο ἀργότερα
τίνος εἶναι ἐκεῖνο τὸ χαρτί, ἀφοῦ εἶναι
ἀδύνατο νὰ θυμῶμαι τὸ γραφικὸν χαρα-
κτῆρα τοῦ καθενὸς σας ἢ νὰ ξέρω ἀπέ-
ξω κι' ἀνακατωτὰ ἂν ἔχετε ψευδώνυμο
καὶ ποῖό.

Εἴχα γράψει στὸ προηγούμενο φύλ-
λο γιὰ τίς ἐξετάσεις μιᾶς διαπλάσ-
σάπουλας στὸ «Ἑλληνικὸν Ὁδεῖον», ὅταν
πληροφορήθηκα, μὲ ἀπέρηνη χαρὰ,
τίς ἀνάλογες ἐπιτυχίες τοῦ Ἀγαθ. Θεο-
φάνη, δηλ. τοῦ πολὺ ἀγαπητοῦ μας
Γκάλη. Στὶς τελευταῖες ἐξετάσεις τοῦ
«Ἑθνικοῦ Ὁδεῖου» πήρε παρμηγεῖν τὸ Ἀ'
Βραβεῖο Δεξιότητος στὸ πιάνο. Τὰ θεο-
μότερα συγχαρητήρια μου στὸν καλὸν
Γκάλη, πού βλέπω μὲ συγκίνησιν ὅτι
συνεχίζει μὲ τὴν ἴδια ἐπιτυχίαν, τίς

λαμπρὲς διαπλάσιακές του ἐπιδόσεις
καὶ σὲ ἄλλα πεδία...

Χάρηκα πολὺ Ζέφυρε μὲ τ' ὥραϊο
σου γράμμα, καθὼς κι' ὁ κ. Ξενοπού-
λος πού τοῦ τὸ διαβάσα καὶ σὲ περι-
μένει νὰ τοῦ τὰ πείς καὶ... «στομα-
τικά» καὶ νὰ τοῦ δείξεις καὶ τίς ὤ-
ρατες, ὅπως γράφεις, φωτογραφίες σου.
Μπορεῖς νὰ τὸν ἴδεις; ἀπὸ τίς 11 τὸ
πρῶτ' κι' ἀπὸ τίς 7 τὸ βράδι στὸ σπίτι
του, Ἑπτανήσου 38 στὴν Κυψέλη.

Μαῖστράλι σου δημοσιεύω σήμερα
τὸ τραγουδάκι πού μουστειλες. Γιατὶ
ὅμως δὲν μοῦ γράφεις πῶς τακτικά, μιὰ
πὺρ τὰ γράμματά σου εἶναι τόσο ὤ-
ρατα; Θὰ περιμένω καὶ συνεργασία
σου γιὰ τὴ Σ.Σ.Σ. ἐλπίζοντας αὐτὴ τὴ
φορὰ νὰ μὴν ἔχει τὸ μελαγχολικὸν τόνο
πού χαρακτηρίζει τὰ τραγούδια σου.
Ἐμπρός λοιπόν.

Ὁ Δόρδος Βύρων σ' ἕνα γράμμα
τοῦ μ' ἐπ' ἑλπίδες, μοῦ γράφει τόσο
πολλὰ πού δὲν ξέρω σ' εἶ νὰ τοῦ πρω-
τοπανηγήσω. Περιορίζομαι λοιπόν κι'
ἐγὼ στὸ νὰ τὸν συγχαρῶ γιὰ τὰ βρα-
βεῖα του καὶ νὰ τοῦ εὐχηθῶ καλὴ
πρόοδο καὶ προκοπή.

Πολὺ μὲ συνεκίνησε τὸ γράμμα σου
Ἐμμ. Τ. Ρακιντῆ γι' αὐτὸ καὶ σπεύδω
νὰ σοῦ ἀπαντήσω καὶ νὰ σ' ἐυχαριστή-
σω γιὰ τὰ καλά σου λόγια καὶ τὴν ἀ-
γάπην σου. Πρὲς νὰ μὴν νὰ πάρεις καὶ
ψευδώνυμο καὶ ν' ἀρχίσεις νὰ μοῦ
στέλλεις καὶ κομμάτια γιὰ τὴ Σ.Σ.Σ.
Μπορεῖς νὰ μοῦ γράφεις τόσο ὥραϊα
πράγματα ὅτ' ὁ ὥραϊο σου νησί, πού
τὰ περιμένω μ' ἀνυπομονή.

Ροδόδακτυλος Ἀγγή, τὸ ψευδώνυ-
μό σου ἔχει ἐγκριθεῖ στὸ 5ο φυλ-
λάδιο. Στὸ προηγούμενο γράμμα σου
σ' ἀπάντησα μὲ τ' ὄνομά σου στὸ φυλ-
λάδιο 20—22. Συνεπὲς περιμένω τώρα
νὰ μπεῖς μὲ τὰ ὅλα σου στὴν κίνησή
μου, μιὰ πὺρ ὅπως γράφεις «νικήτρια
ἐπάτησες τὴν κορυφὴν τοῦ γραντίνου
βράχου τῶν διαγωνισμῶν...» Τώρα
μόλις ἔλαβα καὶ τὸ τελευταῖο σου γράμ-
μα πού μοῦ γράφεις γιὰ τὸ ἄριστα τοῦ
ἐνδεικτικοῦ σου. Θεομὰ συγχαρητήρια.
Ὁ Κράθης (μὲ περισπωμένη καὶ
ὄχι μὲ ὀξεῖα) μοῦ γράφει πὼς προτιμᾷ
αὐτὸ τὸ ψευδώνυμο πού εἶναι καὶ τὸ
ὄνομα ἑνὸς μικροῦ ποταμοῦ ἐκεῖ κοντά.
Ποῦ ὅμως; Ὁ μικρὸς μου φίλος δὲν
σημαίνει στὸ γράμμα του τόπο προε-
λεύσεως, πρᾶγμα πού τὸ κάνουν πολ-
λοὶ κι' εἶναι μεγάλον λάθος. Ἄς εἶναι.
Κράθης ὀνομάζεται καὶ τὸ βουνὸ ἀπὸ
τὸ ὅποιο πηγάζει ὁ ποταμὸς αὐτός καὶ
πού ἀνήκει στὰ Ἀρσένια. Λένε μάλι-
στα πὼς στὴν κορυφὴν τοῦ βουνοῦ αὐ-
τοῦ ὑπῆρχε κατὰ τὴν ἀρχαιότητα τὸ
ιερὸ τῆς Πυρρινίας Ἀρτέμιδος ἀπ' τὸ
ὅποιο ἐπαιρναν οἱ Ἀργεῖοι τὸ πῦρ γιὰ

1947

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

187

τὴν ἑορτὴ τῶν Ἀερναίων. Μοῦ γράφει
ἀκόμη πὼς ἦλθε πρῶτος στὴν τάξη του
καὶ δεύτερος στὸ γυμνάσιο. Συγχαρητή-
ρια λοιπόν. Τὸ 16ο φυλλάδιο τὸ ἔστει-
λα, τὸ μέτρημα μπορεῖ νὰ γίνῃ ὅπως
προτιμᾷ, ἀρκεῖ νὰ τὸ ἀναφέρει καὶ τέ-
λος δὲν μποροῦν ν' ἀλλάξουν δυὸ ἀ-
πέχοντα γράμματα.

Δημ. Σταματέλο μὲ συγκινοῦν τὰ
ὅσα μοῦ γράφεις, γι' αὐτὸ καὶ πρέπει
ἀφοῦ μ' ἀγαπᾷς τόσο πολὺ νὰ πάρεις
καὶ ψευδώνυμο γιὰ νὰ λαβαίνεις μέρος
στὴν κίνησή μου καὶ πῶς παντὸς νὰ
μοῦ στέλλεις κομμάτια σου καὶ γιὰ τὴ
Σ.Σ.Σ. Τὸ ποίημά σου τὸ ἔβαλα στὸ
φάκελλο τοῦ διαγωνισμοῦ ὅπου θὰ
κριθεῖ μαζί μὲ τὰ ἄλλα.

Καλὸ τὸ ποίημά σου, Νικήτα Δ.
Πατέλη, γι' αὐτὸ ἀκριβὲς δὲν τὸ δημο-
σιεύω, γιὰ νὰ μοῦ τὸ ξαναστειλεῖς διορ-
θωμένο λιγάκι καὶ πῶς σύντομο.

Τὸ κρυπτογραφικὸν σου, Ἀτρώμητο
Θρακιστάκι, εἶναι καλὸ καὶ μάλιστα
γιὰ πρῶτο. Οἱ ἀσκήσεις ὅμως πού δη-
μοσιεύω δὲ στέλνονται μιὰ-μιὰ ἀλλὰ
πολλὲς μαζί, σὰν ἀπάντηση στὸ διαγ-
ωνισμὸ «πρὸς Σύνθεσιν Πνευματικῶν Ἀ-
σκήσεων» πού γίνεται μιὰ-δυὸ φορὲς
τὸ χρόνο. Εὐτυχῶς πολὺ σύντομα θὰ
προκηρυχθεῖ καινούριος κι' ἔτσι θὰ
μπορέσεις νὰ μοῦ στείλεις ὅσες ἀσκή-
σεις ἔχεις συνθέσει, κρυπτογραφικά καὶ
ἄλλες, σύμφωνα μὲ τοὺς ὁρους τοῦ
διαγωνισμοῦ πού θὰ δεις. Περιμένω
νὰ μοῦ γράφεις μεγαλύτερο γράμμα.

Ἡ Ἰρις, μαζί μὲ τὸ πρῶτο τῆς
γράμμα (χαῖρω πολὺ!) μοῦ στέλνει καὶ
μιὰ στατιστικὴ τῶν κομματιῶν τῆς Σε-
λίδας στὸ Ἀ' ἑξάμηνο τοῦ φετινοῦ
χρόνου. Λοιπὸν σ' αὐτὸ τὸ διάστημα
μπήκαν 57 κομμάτια 34 παιδιῶν. Τὰ
περισσότερα εἶναι τοῦ Μαύρου Βέλους
(5), τῆς Νίκης καὶ τοῦ Γελαστοῦ Λο-
γοτέχνη (ἀπὸ 4), κατόπιν ἔρχεται
τὸ Τρεχαντήρι, τὰ κομμάτια τῆς Μι-
κηλῆς Λογοτέχνης, τοῦ Ἀργιολού-
λουδου καὶ τοῦ Χρυσοῦ Λέοντος (ἀπὸ
3). Καὶ συμπεραίνει θριαμβευτικά:
«Ὅπως βλέπεις, τὰ κορίτσια ἔρχονται
πολὺ πῶς μπροστὰ ἀπὸ τ' ἀγόρια». Νὰ
δοῦμε ὅμως, τώρα, τί λένε καὶ τ' ἀγό-
ρια γιὰ τὸ δεύτερο ἑξάμηνο...

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Δικαίωμα ἐγκρίσεως: διὰ συνδρομητὰς ἢ
ἀδελφὰ τῶν, δοχ. 2000. Δι' ἀγοραστὰς ἀπο-
κτάσας μὲ τὸ ψευδώνυμο δικαίωμα συν-
δρομητοῦ δοχ. 3000.

Νέα ψευδώνυμα: Τὸν Ἑδισσων,
ἄ. (ΕΖ), Κράθης, ἄ. (ΧΧ), Φιλοθεά-
τισσα κ. (ΚΑ).

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φί-
λους τῆς: Τὸν Ἑδισσων (σοῦ ἐνέκρινα
ὅπως βλέπεις τὸ ψευδώνυμο πού μοῦ
προτείνεις. Ὡστόσο νὰ μοῦ στέλλεις
δυὸ καὶ τρία μαζί γιὰ νὰ μπορῶ νὰ
κάνω ἐπιλογὴ.) Μαῦσῃ Κ. Κωνσταν-
τίνῃ (ἔλαβα τίς λευκὰς λέξεις καθὼς
καὶ τὸ τεῦχος τοῦ περιοδικοῦ πού μοῦ
ἔστειλες. Δυστυχῶς τὴ φωτογραφία πού
διᾶλξες δὲν τὴ βρῖσκω τόσο καλὴ γιὰ
νὰ τὴ δημοσιεύσω.) Νικ. Πεδινὸ (σ'
εὐχαριστῶ γιὰ τίς φωτογραφίες πού
μοῦ ἔστειλες, λυποῦμαι ὅμως πὺρ ὅστε-
ρον καλλιτεχνικά καὶ δὲν μπορῶ νὰ
τίς δημοσιεύσω. Τὸ κομμάτι γιὰ τὴ
Σ.Σ.Σ. ἀρκετὰ καλὸ καὶ θὰ δημοσιευ-
θεῖ, ἀρκεῖ νὰ πάρεις ψευδώνυμο. Πε-
ριμένω.) Μπέττυ Γ. Κατζῆ (γράμμα
σου μὲ ψευδώνυμο δὲν ἔλαβα. Συγχα-
ρητήρια γιὰ τοὺς βαθμούς σου.) Ἀ-

ργιολούλουδο (καλὴ πρόοδος στὸ Γυ-
μνάσιο, θὰ περιμένω τώρα γράμμα σου
κι' ἀπὸ τὴ Μυτιλήνη.) Ἰωάννη Καρα-
τζῆ (λύσεις ἐλήφθησαν, γραμμένες ὁ-
μως στὸ ἴδιο χαρτί τῆς ἐπιστολῆς σου,
πρᾶγμα πού πρέπει νὰ τὸ ἀποφεύγετε
ἅλοι σας.) Τριπολιτοστάκι (χαῖρω πού
μοῦ γράφεις τακτικά.) Νικόλ. Νίκαινα
(φυλλάδιο ἔστειλα.) Κ. Μελαχροινὸ
(πρέπει νὰ μοῦ γράφεις τὰ φύλλα πού
θέλεις γιὰ νὰ σοῦ τὰ στείλω. Ὁ ὁδη-
γὸς δὲν τυπώθηκε ἀκόμη.) Μοναχο-
παῖδε (τώρα πού τακτοποιήθηκαν δὲν
πιστεύω ν' ἀργεῖς. Συγχαρητήρια γιὰ τὸ
ἄριστα καὶ καλὴ πρόοδος στὸ Γυμνάσιο.
Σὲ ξηλεύω πού βρῖσκεσαι στὴ Γλυ-
φάδα), Ἰκάρου, Δυκόπουλο, κτλ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[ΑΡΧΗ 305ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ
λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ ἐφ' ὅσον
δὲν θὰ ἔχουν δημοσιευθεῖ.]

180—182. Διαδοχικοὶ Δεξιόγρφοι

Μὲ τὸ πρῶτο μου ὑποθέσεις
Μὲ τὸ δεύτερο ρωτᾷς.
Τὰ δυὸ τούτα τὰ προσθέσεις
Καὶ μιὰ πρόθεση ἀπαντᾷς.

Τώρα ἀκόμα ἀπ' τίς προθέσεις
Κ' ἄλλη μιὰ διαλέξεις λῦτη
Ποῦ στὴν πρώτη ἂν τὴν προσθέσεις
Παίρνεις χόρτα γιὰ τὸ σπίτι.

Σ' αὐτὰ τώρα δίπλα βάνεις
Καὶ τὸ ροῦχο ἐνὸς στρατιώτη
Καὶ μὴ ἀντίθεσιν μοῦ κάνεις
Ἐ, δὲ θάναί τούτη ἡ πρώτη!
Ἰκάρου

183. Μεταγραμματισμὸς

Σῶμα ἐνοχλεῖ μὰ καὶ ψυχὴ
Τ' ἀλλάξεις ὅμως τὴν ἀρχή
Κι' ἐνὸς ἐνοχλοῦσε τὸν καθένα
Λύτη, στὴν πρώτη του μορφῇ
Τώρα ἐνοχλεῖ τὸν μαθητὴ
Ποῦ δὲν τὰ ξέρει σὰν καὶ σένα...
Χρυσὸς Λέων

184. Αἶνιγμα

Τ' ἀρσενικό μου
Πατὴρ τοῦ νόμου.
Τὸ θηλυκὸ μου;
— Δουλειὰ του μόνη
Εἶναι νὰ λυθεῖ
Ἐπὶ... τοῦ δρόμου
Δυκόπουλο

185. Διπλὴ Κλίμαξ

Α — Σ — Α
Α — Σ — Α — Α
Α — Σ — Α — Α — Α
Α — Σ — Α — Α — Α — Α
Α — Σ — Α — Α — Α — Α — Α
Α — Σ — Α — Α — Α — Α — Α — Α

Κάθε παύλα ἀντιπροσωπεύει γράμ-
μα καὶ ἀναγινώσκονται ἐκ τῶν ἄνω
κατὰ ζεύγη: ὀμηρικὴ θάλασσα καὶ
ναυτικὸν παράγγελμα, Τουρκικὸς τί-
τλος καὶ διακριτικόν, ὄρος τῶν Βαλκα-
νίων καὶ χωρίον τῆς Ἀττικῆς, λίθος
πολύτιμος καὶ πόλις τῆς Δ. Μακεδο-
νίας, Καρχηδόνιος στρατηγὸς καὶ συνοι-
κία τῶν Ἀθηνῶν, Βασιλεὺς τῶν Βησι-
γυθίων καὶ εἶδος μουσικῆς συνθέσεως,
Βασιλεὺς τῆς Σπάρτης καὶ ἀρχαία πό-
λις τῆς Συρίας.
Τραγουδοῖ τῆς Λευτεριάς

186—190. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος εἰς
ἐκάστην τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς
ἄλλου πάντοτε τοῦ αὐτοῦ νὰ σχηματι-
σθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τό-
σαι λέξεις:
ἔρμα, Πάρος, Δύχνος, Ἑλλάς, σπόρος.
Ναυτάκι τοῦ Αἰγαίου

191. Διπλὴ Ἀκροστιχὴς

Τὰ μὲν ἀρχικά γράμματα τῶν κά-
τωθι ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν Ἑλ-
ληνικὴν πόλιν τὰ δὲ δεύτερα Ὀμηρι-
κὸν Βασιλέα:

1. Θαλάσσιον φαινόμενον, 2. Νῆσος
τοῦ Αἰγαίου, 3. Ἐπίρρημα τόπου, 4.
Βασιλεὺς ἀλλὰ ὄχι μεταξὺ ἀνθρώπων.
5. Ἐνας Μέγας Μακεδὼν, 6. Ἱερὸς τό-
πος, 7. Τὸν λαμβάνει ὁ δανειστής, 8.
Προφήτης.

Δυκόπουλο

192. Ἑλληνοσύμφωνον

α η — ο — η ι υ — ο υ — α ο

Μακεδονομάχος

193. Γρίφος

βία βία βία
βία βία βία
βία βία βία
Μακεδονομάχος

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου
6 (1947)

69. Αἰγόκερως (ἐγὼ, καιρός). — 70.
Χοῆμα-ρῆμα.— Χέλι-μέλι.— 72. Ἰσπα-
νία-σινάπια.— 73.
ΜΑΜΜΟΥΘ 74. ΡΑΠΤΗΣ (ἀσ-
Α Α Α Λ Α τραπὴ, παρατηρητής,
ΜΑΝΟΥΗΛ Τάραρα, ἦπαρ, Σα-
Μ Ο Μ Α τραπῆς).— 75—79. Ἡ
Ο Λ Υ Μ Π Ο Σ περὶ τὴν συλλαβὴν εἰ-
Υ Η Ο Σ ναι τὸ ΝΙ: ΝΙ-καία,
Θ Α Λ Α Σ Σ Α Γρα-ΝΙ-της, Παρ-
με-ΝΙ-ων, Θεσ-σα-λο-ΝΙ-ων, Ἀρ-φι-
κτυ-ο-ΝΙ-αι.— 80. Ἑλληνὺς τὸν ἔνοικον
ἐκδιώκει (ἢ ἀνάγκασιν ἐκ τῶν ἄνω
κατὰ σειρὰν. Αἱ λέξεις τῆς ἀκροστιχί-
δος: ΕΠΗΛυς, ΛΥΣῆς, ΤΟΝος, ΕΝΟ-
σίχθων, ΙΚΟνιον, ΝΕΚταρ, ΔΙΩνη,
ΚΕΙμήλιον).— 81. Ἡ πατὴς πατὴς, ἡ
ζευγὰς ζευγὰς.— 82. Τὰ περικείμενα
τοῖς ὑποκειμένοις (τὰ ὑπὲρ κι, μ' ἕνα,
τις ὑπὸ κι, μ' ἕνα).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Α — 71]

Ἀγαπητὴ Γελασία, συμμαχία δέχομαι
εὐχαρίστως. Ἀνταλλάσσω Μ. Μ. σὲ
διεύθυνση Α — 47.

Ντέντεντιβ Χ.

[Α — 72]

Μαῦρο Βέλος, Νίκη, Χρυσὸ Λέοντα,
Τρεχαντήρι, Ἐνάτη, Μικρὴ Λο-
γοτέχνης, Νέκο Πεδινέ, περιμένω ἀπάν-
τησιν στὸ διαγωνισμὸ μου (Α — 70).

Χοβίδες

[Α — 73]

Καρδερίνα, τίς πῶς θερμὰς μου εὐχὰς
γιὰ τὴν γιορτὴ σου.

Γελασία

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΧΡΥΣΟΥΛΗΣ, ΟΙ ΚΟΤΕΣ ΤΟΥ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΝΕΛΙΑ ΤΟΥ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

Γ'.

Δέν τὸ εἶχε ποτέ της ξανακάνει ἓνα τέτοιο πράμα, οὔτε αὐτὴ οὔτε τ' ἄλλα κουνέλια. "Ἦξερε ἄλλωστε καλὰ πὼς αὐτὸ ἀπαγορευόταν. Νά την λοιπὸν ποὺ κατεβαίνει, μὲ τὴν οὐρίτσα της σηκωμένη, πηδηχτά, σκαλι-σκαλί: πούμ, πούμ, πούμ, ἓνα, δύο, τρία, τέσσερα σκαλιά...

σταματᾷ, κοιτάει γύρω της, δὲ βλέπει κανένα. Τότε συνεχίζει, πούμ, πούμ, πούμ... κ' ἀμέσως νά, ἔφτασε κάτω. Τὸ μουτράκι της τρέμει καὶ σαλεύει τόσο ὥς ποὺ νὰ συνηθίσει τὸν καινούριο ἀέρα τῆς αὐλῆς! Περπατεῖ ἐντελῶς εὐχαριστημένη καὶ μάλιστα βγάζει τὸ κεφάλι της ἀπὸ τὴν ξάπορτα, μά, ορο... ἓνα αὐτοκίνητο περνᾷ. Τί φόβος! Ἡ κουνέλα μας, τρέμοντας ὅλη, ξαναμπαίνει στὴν αὐλὴ. Θεέ μου! Ποιὸς εἶναι κεῖ ποὺ δουλεύει καὶ δὲν τὴν ἔχει δεῖ; Ὁ κ. Χρυσούλης μὲ τὸ κασκέτο του ὡς τ' αὐτιά καὶ μὲ σουφρωμένα τὰ φρύδια! Εἶναι ὀρθίος ἐκεῖ δὲ μὰ δὲ βλέπει τὴν κουνέλα (εὐτυχῶς!) Τί νά'ναι κείνα ποὺ ἔχει μπροστά του καὶ γυαλίζουν στὸν ἥλιο, καὶ ὀλοένα χτυπάει, χτυπάει... Κάνουν ἓναν κρότο καὶ εἶναι τόσο ζέστη ἐκεῖ πέρα!...

Ἡ κουνέλα δὲν τὸ εἶχε ξαναδεῖ αὐτό. Λοιπὸν, πλησιάζει, ἑλαφρά, πολὺ ἑλαφρά, μὰ τόσο κοντὰ στὸ πέδιλο τοῦ κ. Χρυσούλη ποὺ τὸν ἀγγίζει. Αὐτὸ ἦταν, ὁ κ. Χρυσούλης τὴν εἶδε! Ψτ! ὅπου φύγει-φύγει! Νά την μπροστὰ στὴ σκάλα. Γρήγορα, νὰ ξανανεβοῦμε. "Αχ, ἄχ, εἶναι πολὺ μακριά. Μ' ὅλες της τὶς προσπάθειες, ἡ φτωχὴ κουνελίτσα ξαναπέφτει πάντα στὰ πόδια της χωρὶς νὰ καταφέρνει ἓνα σκαλί.

Πάλι καλὰ, ὁ κ. Χρυσούλης γελάει πίσω ἀπ' τὰ γυαλιά του. Τὴν πλησιάζει γλυκὰ - γλυκὰ καὶ τὴν παίρνει στὰ χέρια του, τὴ χαϊδεύει καὶ ξανανεβαίνει μαζί της τὴ σκάλα. "Υστερα τὴν ἀπιδῶνει ἥρεμα πάνω στὸ ἄχυρο τοῦ κοτέτσιου. "Α, εἶναι πολὺ εὐγενὴς ὁ κύριός της ν' ἀφίνει τὴ δουλιὰ του γιὰ χάρη της. Μὰ ἔχει νὰ κάνει πολλὰ πράματα ἀκόμα ὁ κ. Χρυσούλης γιὰ τὶς κότες του καὶ τὰ κουνέλια του. Καὶ θὰ δεῖτε ἀμέσως πόσα.

Ἐνα ὥραϊο πρωτὶ, μπαίνοντας ὁ κ. Χρυσούλης μέσα στὸ κοτέτσι, βρίσκει κάποιον κουνελάκι μὲ τὸ ἓνα του αὐτὶ φαγωμένο! Τί φρίκη! Τὴν ἄλλη μέρα, ἓνα ἄλλο κουνελάκι, εἶχε ἐντελῶς φαγωμένο τὸ αὐτὶ του πάλι! Τί ἦταν αὐτό, Θεέ μου! Μὰ νά, ποὺ τὴν ἄλλη μέρα πάλι, δυὸ κότες εἶχαν μαδημένα τὰ φτερά τοῦ λαιμοῦ τους. Αὐτὴ τὴ φορὰ ἦταν βέβαιος πὼς κάποιον ζῶο ἔμπαινε τὴ νύχτα μέσα στὸ κοτέτσι.

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΠΑΝΑΓΙΩΣ
ΒΑΛΑΣΑΚΗΣ

ΠΙΠΗΣ, Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΚΟΛΥΜΒΗΤΗΣ

